கொங்கு நாட்டுப் புலவர்கள்

★

ஆசிரியர் :

புலவர் இரா இளங்குமரன்

★

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,

79, பிரகாசம் சாலை, சென்னை-1.

1979

இராமு இளங்குமரன் (1930)

© 1979 THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTHA WORKS PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LIMITED.

கிளைகள் :

திருநெல்வேலி-6 மதுரை-1 கோயமுத்தூர்-1
கும்பகோணம்-1 திருச்சிராப்பள்ளி-2

கழக வெளியீடு : ௧௬௮௯

முதற்பதிப்பு : அக்டோபர் 1975
மறுபதிப்பு : சூலை 1979

O31,6wN7(V2136)
N79

KONGU NAATTUP PULAVARGAL

அப்பர் அச்சகம், சென்னை-600 001. ([illegible]/1)

பதிப்புரை

கொங்கு நாடு என்பது கோவை, சேலம் மாவட்டங்களும் அவற்றைச் சூழ்ந்த இடங்களைக் கொண்ட பகுதியுமாகும். மலைவளஞ் சார்ந்த அந் நாட்டில் தோன்றித் தமிழ் வளம் பெருக்கிய புலவர் பலர் ஆவர். அவர்களுள் அண்மைக் காலத்தில் இருந்த ஒன்பது புலவர்களின் வரலாறுகளை இந்நூல் எடுத்துக் கூறுகின்றது.

ஆங்கிலமும் தமிழும் நன்கு கற்றுப் பொதுநலத் தொண்டுகளால் அந் நாட்டுக்குப் புகழ்தேடித் தந்த கோவை கிழார் இராமச்சந்திரன் செட்டியார், பெரியபுராணத்துக்குச் சிறந்த விரிவுரை எழுதிப் பொன்றுப் புகழ்பெற்ற சி. கே. சுப்பிரமணிய முதலியார், புலமை வளத்தோடு பொருள் வளமும் பெற்றுப் புலவர்களை ஆதரித்த செம்மல் முத்துசாமிக் கோனார், தாமே கற்ற தமிழ்ப் பேராசிரியரும், தமிழரசிக்குக் குறவஞ்சி பாடியவரும் ஆகிய ஆசிரியர் வரதநஞ்சைய பிள்ளை, தமிழ்க் கல்லூரிப் பேராசிரியராய் விளங்கிய பண்டித அ. கந்தசாமிப் பிள்ளை, சிவநெறியும் செந்தமிழ்ப் புலமையும் தம் உயிரெனக் கொண்ட கவியரசு கு. நடேச கவுண்டர், இளமையிலிருந்தே எழிற்கவி பாடிய புலவர் குழந்தை, சிவநெறிச் செம்மல் கந்தசாமி முதலியார், சொற்பொழிவுத்திறனோடு நூலெழுதும் ஆற்றலும் வாய்ந்த கோவைப் புலவர் திருச்சிற்றம்பலம் பிள்ளை ஆகிய புலவர் ஒன்பதின்மருடைய வரலாறுகள் இந் நூலின்கண் இடம் பெற்றுள்ளன.

செந்தமிழ் நடையில் இந் நூலினை எழுதியுதவிய புலவர் இரா. இளங்குமரன் அவர்கட்குக் கழகத்தின் நன்றியுரியது.

பள்ளித் தலைமையாசிரியர்களும் நூலகத் தலைவர்களும் இந் நூலினை வாங்கி மாணவர்களுக்குப் பயன்படுமாறு செய்ய வேண்டுகின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளுறை

		பக்கம்
1.	கோவைகிழார் இராமச்சந்திரன் செட்டியார்	1
2.	சிவக்கவிமணி சி. கே. சுப்பிரமணிய முதலியார்	11
3.	புலவர் முத்துசாமிக் கோனூர்	19
4.	புலவரேறு வரதநஞ்சைய பிள்ளை	25
5.	பண்டித அ. கந்தசாமிப் பிள்ளை	31
6.	கவியரசு கு. நடேச கவுண்டர்	37
7.	புலவர் குழந்தை	46
8.	சிவநெறிச் செம்மல் கந்தசாமி முதலியார்	53
9.	கோவைப் புலவர் திருச்சிற்றம்பலம் பிள்ளை	60

கொங்கு நாட்டுப் புலவர்கள்

1. கோவைகிழார் இராமச்சந்திரன் செட்டியார்

சங்க காலத்திலே அரிசில் கிழார், ஆலத்தூர் கிழார், ஆவூர் கிழார், கோவூர் கிழார் எனப் பெயர் பெற்றுப் புலவர் பலர் விளங்கினர்கள். அவர்களைப்போல் இருபதாம் நூற்றுண்டில் விளங்கிய புலவர் ஒருவர் கோவை கிழார் ஆவர்.

அரிசில் கிழார், அரிசில் என்னும் ஊரினர். அவ்வாறே ஆலத்தூர், ஆவூர், கோவூர் ஆகிய ஊரினர் மற்றைப் புலவர்கள். நம் கோவைகிழார் கோயமுத்தூர் எனப் பெறும் 'கோவை' யைச் சேர்ந்தவர் ஆவர்.

கிழார் என்பது உழவுத் தொழிலில் ஈடுபட்ட பெரியவர் களைக் குறிக்கும்; அப் பெயர் வணிகர்களைக் குறித்த வழக்கும் உண்டு. அம் மரபுப்படியே, உழவும் வணிகமும் ஒருங்கே பேணிய குடும்பத்தில் வந்தவர் கோவை கிழார்.

கோவைகிழாரின் இயற்பெயர் இராமச்சந்திரன் செட்டியார் என்பது. இராமச்சந்திரனுர் தம் புலமை யாலும், தொண்டாலும் கோவை ஆனுர்; கோவை இராமச்சந்திரனுர் ஆயிற்று. கோவைகிழாரின் அன்புரிமை அத்தகையது.

கோவையில் வாழ்ந்த மருதாசலம் செட்டியார், கோனம்மாள் என்பவர்களின் தவப்புதல்வராக இராமச்

சந்திரனார் தோன்றினார். அவர் தோன்றிய நன்னாள் 30-11-1888 (சர்வதாரி ஆண்டு கார்த்திகைத் திங்கள் 19ஆம் நாள்.)

இராமச்சந்திரனாரின் தொடக்கக் கல்வி நகரவைத் தொடக்கப் பள்ளியிலே தொடங்கியது. ஈராண்டுகளில் முதலிரண்டாம் வகுப்புக்களில் தேர்ச்சியடைந்தவர், நேரே நான்காம் வகுப்புக்கு உயர்த்தப்பெற்றார். பள்ளியில் படித்த பொழுதுபோக மற்ற நேரங்களில் வீட்டில் தனியேயும் ஓர் ஆசிரியரிடமும் பயின்றார். ஆதலால், இளம் பருவத்திலேயே நல்லறிவு பெற்றுச் சிறந்தார்.

1899ஆம் ஆண்டில் இலண்டன் மிசன் பள்ளியில் சேர்ந்து பயின்றார். 1904இல் பள்ளி இறுதித் தேர்வில் (மெட்ரிக்குலேசன்) வெற்றி பெற்றார். இதற்கு இடையே 1903இல் கோவை வட்டாரத்தில் பிளேக் என்னும் கொள்ளைநோய் வந்து மக்களை வாட்டியது. அதனால் மருதாசலனார் தம் குடும்பத்தோடு வேற்றூருக்குச் சென்றார். பல இடங்களுக்கும் திருக்கோயிலுக்கும் சென்று இராமேசுவரம் போய்ச் சேர்ந்தார். அங்கே கிழக்கிந்தியத் தீவுகளில் வழங்கும் நாணயம் ஒன்று இராமச்சந்திரனார்க்குக் கிடைத்தது. அஃது அவர்தம் வரலாற்று ஆராய்ச்சிக்கு வித்திட்டது.

1906ஆம் ஆண்டில் இடைநிலை வகுப்பில் தேறினார். பின்னர்ச் சென்னைக்குச் சென்று மாநிலக் கல்லூரியில் சேர்ந்து (பி.ஏ) இளங்கலைப் பட்டம் பெற்றார். இளங்கலையில் பயின்றுகொண்டிருந்தபொழுதிலேயே திருமண ஏற்பாடு நடந்தது. அங்கண்ண செட்டியார் என்பவரின் திருமகளார் பொன்னம்மாள் இராமச்சந்திரனாரின் வாழ்க்கைத் துணைவியர் ஆனார். திருமணம் முடிந்ததாயினும் மேற்கல்வி தடைபட்டுவிடவில்லை. சென்னை, சட்டக் கல்லூரியில் சேர்ந்து பயின்று 1912ஆம் ஆண்டில் பட்டமும் பெற்றார். அதன் பின்னர்க் கோவைக்கு வந்து வழக்கறிஞர் தொழிலை மேற்கொண்டார்.

இராமச்சந்திரனார் இளமையிலேயே தமிழின்மேல் ஆர்வம் கொண்டார். திருச்சிற்றம்பலம் பிள்ளை, சபாபதிப் பிள்ளை என்பவர்களிடம் தமிழ் இலக்கிய இலக்கண நூல்களை முறையே பாடம் கேட்டார். சென்னையில் படித்த காலத்தில் இவருக்குத் தமிழ் அறிஞர் பலர் தொடர்பு வாய்த்தது. குறிப்பாகத் தமிழ்ப் பேரறிஞர் உ. வே. சாமிநாதையர் தொடர்பு உண்டாயிற்று. அத் தொடர்பு இயல்பிலே கொண்டிருந்த மொழிப்பற்றையும் ஆராய்ச்சித் திறத்தையும் மேலும் வளர்த்தது. இவர் தமது பொழுதில் பெரும் பகுதியை மொழி ஆராய்ச்சியிலேயும் வரலாற்றுக் குறிப்புக்களைத் தொகுப்பதிலேயும் செலவிட்டார்; கவிதை இயற்றுவதிலும் திறமை பெற்றார்.

இராமச்சந்திரனார் மொழிப்புலமை தமிழுடன் நிற்கவில்லை. ஆங்கிலம், வடமொழி, தெலுங்கு, கன்னடம், இந்தி, உருது, மலையாளம் ஆகிய மொழிகளையும் பயின்றார். பல்வேறு மொழி மாநாடுகளில் கலந்து கொண்டு அவ்வம் மொழியிலேயே உரையாற்றினார். இத் திறம் அரிதாக வாய்க்கப்பெறுவதே ஆகும். ஆதலால் பல்வேறு மொழிப் புலவர்களும் பாராட்டும் புகழ் பெற்றார்.

வழக்கறிஞர் தொழிலைப் பல ஆண்டுகள் செய்தார். ஆயினும் அத் தொழிலில் அவர் உள்ளம் பெரிதும் ஈடுபடவில்லை. தமிழ்த் தொண்டிலும் சமயத் தொண்டிலும் மிக ஈடுபட்டார். அவர் தொடர்பு கொள்ளாத தமிழ் மேடையோ, மாநாடோ, அமைப்போ கோவைப் பகுதியில் இல்லை என்னும் நிலைமையில் பங்கு கொண்டார். அப் பங்குதான் அவரைக் "கோவை கிழார்" ஆக்கிற்று.

1940 ஆம் ஆண்டில் கோவை கிழார் அறநிலைய ஆணையர் என்னும் பதவி பெற்றார். அஃது அவர் உள்ளத் திற்கு மிக ஏற்றதாக அமைந்தது. திருக்கோயில்களை யெல்லாம் காணவும், சீர்திருத்தங்கள் செய்யவும், திருக்கோயில் வரலாற்றுக் குறிப்புக்களையும், கல்வெட்டுக் களையும் தொகுக்கவும் அரிய வாய்ப்பு ஆயிற்று.

மலைநாடு, துளுநாடு, கொங்கு நாடு, பாண்டி நாடு, தொண்டை நாடு, நடுநாடு ஆகிய நாடுகளில் அமைந்துள்ள பாடல்பெற்ற திருக்கோயில்கள் அனைத்தையும் கண்டு மகிழ்ந்தார். சோழநாட்டுத் திருக்கோயில்கள் பலவற்றையும் கண்டு இன்புற்றார். இவ்வகையில் 2,250 அரிய குறிப்புக்களைக் கோவைகிழார் தொகுத்தார். இத் தொகுப்பு வரலாற்றுலகுக்குக் கிடைத்த அரிய செல்வமாகும்.

முயற்சியாளர்க்கும் தொண்டர்களுக்கும் வாழ்நாள் அளவும் ஓய்வு என்பது ஏது? அவர்கள் பிறர்க்கு உழைப்பதையே பெருந்தவமாகக் கொள்வர். அவ்வாறே நம் கோவைகிழார் அவர்களும் இளமை தொட்டே பொதுப்பணியில் ஈடுபட்டார். பின்னர் அரசியல் பணியிலிருந்து ஓய்வுபெற்றாலும் பொதுப் பணியிலிருந்து ஓய்வுபெற்றார் அல்லர். நாளும் பொழுதும் நற்பணிகளிலேயே செலவிட்டு வந்தார். அவர் செய்த பொதுப் பணிகள் பல திறத்தன.

பத்தாண்டுக் காலம் நகரவை உறுப்பினராகவும், துணைத்தலைவராகவும் பணிசெய்தார். சில ஆண்டுகள் மாவட்டக் கல்விச் சங்கத்தலைவராக விளங்கினார். கோவை வட்டக் கழகத்தின் உறுப்பினராகவும், மருத்துவ ஆய்வுக் கழகத்தின் உறுப்பினராகவும் இருந்தார். சென்னைப் பல்கலைக்கழக உறுப்பினராக மும்முறை தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்றுக் கடமையாற்றினார்.

கோவை கிழார், தேவாங்கர் இனத்தைச் சேர்ந்தவர். அவ்வினத்தவர் படிப்பில் அவ்வளவாக அந் நாளில் அக்கறை காட்டினர் அல்லர். அதனால் அறிவறிந்த கிழார் அந் நிலையை மாற்றியமைக்க விரும்பினார். சமூகக் கூட்டங்களைக் கூட்டி நல்லறிவு கூறினார். கல்வியின் இன்றியமையாமையை எடுத்துரைத்தார். முதியோர் கல்வி பெறுவதற்கும், மகளிர் கல்வி பெறுதற்கும் வாய்ப்பு உண்டாக்கினார். **தேவாங்கர் உயர்நிலைப்பள்ளி** என்னும் ஒரு

பள்ளியைக் குலப்பெருமக்கள் துணையால் நிறுவினார். அதன் வளர்ச்சிக்கு அரும்பாடு பட்டார். படிக்க முடியாத ஏழைச் சிறுவர்களுக்கு உதவியும், படித்துத் தேர்ந்த மாணவர் களுக்குப் பரிசும் பாராட்டும் வழங்கினார். இவர்தம் தொண் டால் நல்ல பயன்களை விரைவில் கண்டார்.

கோவையில் புலவர் திருச்சிற்றம்பலம் பிள்ளை அவர்களால் ஒரு **தமிழ்ச்சங்கம்** தோற்றுவிக்கப் பெற் றிருந்தது. அவர் மறைவுக்குப் பின்னர், அச் சங்கம் செயலற்று நின்றது. அதனை மீண்டும் வளர்க்க முடிவு கொண்டார் கோவைகிழார். அதன் செயலாளர் ஆனார். ஆசிரியர் திருச்சிற்றம்பலம் பிள்ளை அவர்களிடம் பயின்ற திரு. **சி. கே. சுப்பிரமணிய முதலியார்** அவர்கள் தலைவர் ஆனார். இருவரும் சேர்ந்து தம் ஆசிரியர் புகழ் வளர்க்கும் சங்கத்தை நன்கு வளர்த்தனர். கோவை நகர், நற்றமிழ் வளம் சுவைக்கத்தக்க கடமைகளைத் தேர்ந்து தேர்ந்து செய்தது தமிழ்ச் சங்கம்.

மயிலத்திலும், தருமபுரத்திலும் தமிழ்க் கல்லூரி தொடங்கும் ஆர்வம் இருந்தது. அதனை முன்னின்று நடத்தி வெற்றி கண்டார் கோவைகிழார். அதன் பின்னர்த் திருப்பேரூரில் **சாந்தலிங்க அடிகளார் தமிழ்க் கல்லூரி** தோற்றுவிக்க முழுமையாக ஈடுபட்டார். **சாந்த லிங்கர் உயர்நிலைப்** பள்ளியும் தோன்றுதற்கு ஆவன செய்தார். தம் பணியைக் கல்விப் பணியாகவே அமைத் துக் கொண்டார் அறவோர் கோவை கிழார். கல்விப் பணியே கடவுள் பணி அன்றோ !

கோவைகிழாரின் ஆற்றலையும் அயரா உழைப் பையும் அறிந்த பெருமக்கள் சாந்தலிங்கர் தமிழ்க் கல்லூரியின் முதல்வராக அவரே இருத்தல் வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினர். தம் முதுமையிலும் அன்பர் வேண்டுதலைத் தட்டாமல் அவர் ஏற்றுக்கொண்டார்; அறிவுத் தொண்டு அக் கல்லூரிக்கு அவர் செய்தார்.

பணமும் அக் கல்லூரிக்கு வேண்டியதாக இருந்தது. ஆதலால், கல்லூரிப் பொருளாளராகவும் கோவைகிழாரே இருந்தார். தாம் பெற்ற தமிழ்ச்செல்வியாம் கல்லூரியைத் தாய்போல் இருந்து பலவகைகளாலும் பேணி வளர்த்தார். பல்வேறு கட்டடங்களை எழுப்பினார்; விடுதிகள் உண்டாக்கினார்; தம்மிடம் இருந்த ஆயிரக் கணக்கான அரிய நூல்களைப் பேழையுடன் சேர்த்துக் கல்லூரிக்கு நன்கொடையாக வழங்கினார்.

கோவைகிழார் கல்லூரிப் பணியிலிருந்து தம் முதுமையால் ஓய்வு பெற்றார். ஆயினும் வாரந்தோறும் சென்று வகுப்பு எடுத்தலை விடுத்தார் அல்லர். அவர்தம் தொண்டுள்ளம் அத்தகையது! பிறவி ஆசிரியர் கடைசி மூச்சுவரை அறிவுத் தொண்டு செய்தல் தவிரார் என்பதற்குக் கோவைகிழார் தக்க சான்றாவர்.

கோவைகிழார் போதக ஆசிரியர் மட்டும் அல்லர். இதழாசிரியராகவும், நூலாசிரியராகவும் விளங்கினார். 'கொங்கு மலர்' என்னும் மாத இதழின் ஆசிரியராக இருந்து நான்கு ஆண்டுகள் பணிசெய்தார். கொங்கு நாட்டைப்பற்றிய 'கலைக்களஞ்சியம்' என்று அறிஞர்கள் பாராட்டுமாறு அவ்விதழ் வெளிப்பட்டது. சென்னையிலிருந்து வெளிவரும் 'சித்தாந்தம்' என்னும் திங்களிதழின் ஆசிரியராக ஆறாண்டுகள் பணிபுரிந்தார். அரிய வரலாற்றுக் குறிப்புகளும், சமய நுண்மைகளும் அவ்விதழ்வழி வெளிப்பட்டன.

நூலாசிரியர் என்னும் நிலையில் கோவை கிழாருக்குத் தனிப்பெரும சிறப்பான இடமுண்டு. பாடல்கள், உரைநடை, நாடகம், வரலாறு, கதை எனப் பல்வேறு வகைகளில் அவர்தம் நூல்கள் வெளிப்பட்டன. நாள்தோறும் தாம் கண்ட காட்சிகளைப் பாடலாகப் புனைந்தார். நாட் குறிப்புக்களைத் தவறாமல் எழுதினார்.

கோவைகிழாரின் நாட்குறிப்பு மிகச் சீரியது என்று நண்பர்களாலும், அறிஞர்களாலும் பாராட்டப்பெறும்

சிறப்பினதாகும். நாட்குறிப்பு எழுதுவதைக் கடமையாகக் கொள்ளவேண்டும் என்று தம் அன்பர்களையும், நண்பர்களையும் தூண்டினார் கோவைகிழார். அவர் ஆர்வம் அத்தகையது. கோவைகிழாரின் நாள்வழிக் கடமைகள் குறித்துக் கோவைத் தமிழ்ச்சங்கம் வெளியிடும் செய்தி வருமாறு :

"காலையில் பொழுது விடியுமுன் எழுந்தவுடனே காலைக் கடனை முடித்துவிட்டு ஊருக்கு வெளியே சிறிது தூரம் நடந்து உலாவி வருவதுண்டு. அப்போது தூய்மையான குளிர்ந்த காற்று உடலில் தோயவே மிகவும் உற்சாகப்படுவார். இவ்விதம் உலாவி வரும்போது தம் கண்களில் படும் நற்காட்சிகளையெல்லாம் தம் நெஞ்சில் படம்போல் பிடித்துவிடுவார். திரும்பி வீடு வந்து சேர்ந்தவுடன் குளித்துவிட்டுச் சிறிதுநேரம் கடவுளைத் திருமுறைப் பாக்களால் துதித்துவிட்டுத் தமிழ்மறையை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு முந்தின நாள் ஓதி நிறுத்தின இடத்தில் இருந்து மேல் உள்ள ஒரு பகுதியை ஓதுவார். இந்தப் பாராயணத் தொழில் சுமார் 15 நிமிடம் முதல் 30 நிமிடம் வரை நடைபெறும். இவ்வாறு பன்னிரண்டு திருமுறைகளையும் பலதடவை படித்துத் திருப்பி இருக்கிறார்.. பிறகு எழுதுகோல் எடுத்துக்கொண்டு தாம் காலையில் கண்டு மனத்தில் இருத்தின காட்சிகளிற் சிறந்த ஒன்றைச் சில பாக்களில் எழுதுவார். பெரும்பாலும் நாள்தோறும் நான்கைந்து பாக்கள் எழுதுவதுண்டு. இதுவரை ஆயிரக்கணக்கான பாடல்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. பிறகு சிற்றுண்டி அருந்திவிட்டுத் தமது தொழிலுக்குச் செல்லுவார். பகல் வேளையில் தொழில் செய்துவிட்டு மாலையில் வீடு திரும்பினவுடன் சிறிது சிற்றுண்டி அருந்திவிட்டு வெளியே செல்வார். மாலை நேரங்களிலும் தவறாமல் உலாவுவதுண்டு. பெரும்பான்மையான நாள்களில் ஏதாவது ஓர் இடத்தில் பேச்சு இருக்கும். அல்லது தலைமை வகிக்க வேண்டியிருக்கும். அவை இல்லாத நாள்களில் நடத்தலையே உடற்பயிற்சியாக வைத்துக்கொண்டிருப்பார்.

"பெரும்பாலும் இருட்டுவதற்கு முந்தியே வீடு வந்து சேர்ந்திடுவார். சிறிதுநேரம் படித்துவிட்டு உணவு அருந்திவிட்டுத் தம் நாட்குறிப்பு நூலில் அன்று எண்ணினதும் செய்ததும் ஆன குறிப்புக்களை எழுதி வைப்பார். இவ்வாறு எழுதிவைத்த படிகள் முப்பது நாற்பது உண்டு. 1906ஆம் ஆண்டிலும் பிறகு 1912 முதலும் எழுதிவைத்த குறிப்பு நூல்கள் ஒரு பெரிய வரலாறாக அமையும்."

கோவை கிழாரின் அருமபண்புகள் பல. அவற்றைத் தவத்திரு சாத்தலிங்க அடிகளார் தமிழ்க் கல்லூரியி னின்று வெளிப்பட்ட நினைவு மலர் தொகுத்துக் கூறுகின்றது :

"இவர் எல்லோரிடத்தும் இனிமையாகப் பேசுவார். இவரிடமிருந்து யாரும் கடுஞ்சொல் கேட்டிருக்க மாட்டார்கள். தம்மால் பிறர்க்கு ஒரு துன்பம் வருவதை இவர் பொறுத்துக்கொள்ளமாட்டார். இவர் தம் கீழ் வேலை செய்தயார் மேலும் ஒரு முறையும் நடவடிக்கை எடுத்ததில்லை என்பது இவரைப்பற்றிப் பலர் புகழ்ந்து கூறும் உரைகளுள் ஒன்று. எவரையும் எளிதில் நம்பி விடும் இயல்பினர் இவர். தமக்கு ஒரு பதவி வேண்டும் என்பதற்காக ஒரு பொருளையும் எதிர்பார்க்கமாட்டார். தம்மிடம் வருந்தி வந்தவர்களுக்கு வேண்டியதைக் கொடுப்பார். சிறப்பாகக் கல்வியின்பொருட்டு வரும் ஏழை மாணவர்க்குப் பிறரை இரந்தும் உதவி செய்வார். தம் மக்களிடம் செலுத்தும் அன்பைக் காட்டிலும் மாண வர்களிடம் அதிக அன்பு செலுத்துவார். புத்தகங்களை உயிரினும் மேலாகப் போற்றுவார். புத்தகங்கள், பத்தி ரிகைகள், நோட்டுகள், கடிதங்கள் எல்லாம் ஆண்டு, மாதம், நாள் வரிசைப்படி அட்டைகட்டி ஒழுங்காக அடுக்கப்பட்டிருக்கும். பல ஆண்டுகளுக்குமுன் நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சி எழுதப்பட்ட இதழ்களை மிக எளிதில் கண்டு பிடித்து எடுத்துவிடலாம். அவ்வளவு முறையாக அவை அடுக்கப்பட்டிருக்கும். பொதுவாக எளிமை, இனிமை,

கனிவு, உழைப்பு, உதவி - இவையே கோவை கிழாரின் உருவம் என்றால் அது மிகையாகாது."

கோவை கிழாருக்கு மக்கள் அறுவர் உளர். மகளார் ஒருவர்; மற்றையவர் ஆடவர். அவருள் முதல் மகனார் திரு. கிருட்டிணமூர்த்தி என்பவர் சென்னை நகரில நீதிபதியாக இருந்து ஓய்வுபெற்றுள்ளார். இரண்டாவது திருமகனார் மகாதேவன் என்பார் பொறி இயலராக இருக்கின்றார். ஏனையோர் கோவையில் தொழில் துறையில ஈடுபட்டுச் சிறப்புற வாழ்கின்றனர். இவர்தம் அருமை மனைவியார் 1965இல் இயற்கை எய்தினா.

தென்னாடும் வடநாடும் ஒருங்கே சுற்றியவர் கோவை கிழார். ஈழநாட்டிற்கு ஆறுமுறை போய் வந்துள்ளார். அச் செலவு குறித்து மூன்று நூல்கள் இயற்றினார். அவற்றில் 'கடலின்கண் முத்து' என்பது கழகவெளியீடு.

"தொண்டர்தம் பெருமை சொல்ல ஒண்ணாதே" என்பது ஔவையார் மொழி. சீரிய தொண்டராம் கோவை கிழாரை மதிப்புமிக்க பட்டங்கள் பல தேடிவந்தன. 1930ஆம் ஆண்டில் 'இராவ் சாகிப்' என்னும் பட்டத்தையும், 1938ஆம் ஆண்டில் 'இராவ் பகதூர்' என்னும் பட்டத்தையும் அரசினர் வழங்கினர். ஆங்கில நிலநூற் கழகத்தார் 'F. R. C. S.' என்னும் பட்டம் வழங்கினர். சென்னை மாநிலத் தமிழ்க் கழகம் 'செந்தமிழ்ப் புரவலர்' என்னும் பட்டத்தையும், சென்னை மாநிலத் தமிழ்ச்சங்கம் 'சித்தாந்தப் புலவர்' என்னும் பட்டத்தையும், மதுரை ஆதீனம் 'சைவஞாயிறு' என்னும் பட்டத்தையும் வழங்கின. 'கொங்குநாட்டு வரலாறு' என்னும் இவர் நூலுக்குத் தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகப் பரிசு வழங்கப்பெற்றது. இன்னும் பல்வேறு பாராட்டுகளும் பரிசுகளும் பெற்றுச் சிறப்புற்றார் கோவை கிழார்.

'ஆயிரம் பிறை கண்டவர்' என்னும் புகழ், எண்பது வயது அடைந்தவர்க்கு உண்டு. அத்தகைய புகழைப்

பெற்றார் கோவை கிழார். தம் பெருமுதுமையில் தம் மூத்த திருமகனார் இல்லத்தில் சென்னையில் வாழ்ந்தார். ஆயினும் தாம் தோற்றுவித்த சாந்தலிங்கர் தமிழ்க் கல்லூரித் தலைவராகவே விளங்கினார். இவ்வாறு பிறாக்கென வாழ்ந்த பெருந்தகையாம் கோவைகிழார் 3-12-69ஆம் நாள் இயற்கை எய்தினார். அவர்தம் தமிழ்த் திருவுடலம் திருப்பேரூர் சாந்தலிங்க அடிகளார் தமிழ்க் கல்லூரித் தோப்பில் அடக்கம் செய்யப்பெற்றது. தமிழே வாழ்வாகிய கோவைகிழார் தமிழ்ச் சோலையிலே என்றும் மணம்பரப்பி வாழ்வாராக.

2. சிவக்கவிமணி சி. கே. சுப்பிரமணிய முதலியார்

கவிமணி என்றால் கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை அவர்கள் என்பதைத் தமிழ் உலகில் அறியாதவர் இலர். அதுபோல் 'சிவக்கவிமணி' என்றால் அறியாதவர் சைவ உலகில் அரியர்.

சிவக்கவிமணி என்பார் கோவையைச் சேர்ந்த அறிஞர் சி கே சுப்பிரமணிய முதலியார் ஆவர். 'சிவக்கவி மணி என்பதற்கும் சி. கே. சுப்பிரமணியனார் என்பதற்கும் பெயரிலேயே ஒரு பொருத்தம் இருக்கிறது அல்லவா! பட்டம் வழங்கியவர் திறம் அது.

தொண்டை நாட்டிலிருந்து கோவையின்கண் குடியேறிய ஒரு குடும்பத்தில் தோன்றியவர் கந்தசாமி முதலியார் என்பவர். அவர் கவிஞர்; புலவர்; வழக்கறிஞராக விளங்கியவர்; பன்னூல் ஆசிரியர். அவர் தம் அருமைத் திருமனைவியார் வடிவம்மை என்பார். இவர்கள் அருந்தவப் பெரும்பயனாகக் கி. பி. 1878ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரித் திங்கள் இருபதாம் நாள் தோன்றிய திருமகனார் சுப்பிரமணியனார்.

"தாய் எட்டடி தாண்டினால் குட்டி பதினாறடி தாண்டும்' என்பதும், "தந்தையறிவு மகன் அறிவு" என்பதும் பழமொழிகள். கந்தசாமியாருடைய புலமையனைத்தும் ஒருரு எடுத்தாற்போல விளங்கினார் சுப்பிரமணியனார்.

சுப்பிரமணியனார் இளமையில் திண்ணைப்பள்ளியிலே சேர்க்கப் பெற்றார். தந்தையாரும் அருந்தமிழ் வளத்தை வீட்டிலே தந்தார். ஈழ நாட்டிலிருந்து கோவைக்கு வந்து

கோவைக் கல்லூரியில் கணக்கு ஆசிரியராக விளங்கிய வைத்தியலிங்கம் பிள்ளை என்பாரிடம் தனிக்கல்வி பெறவும் ஏற்பாடு செய்தார் தந்தை. "தந்தை மகற்கு ஆற்றும் நன்றி" இதுதானே!

சுப்பிரமணியனார் பெற்றுவரும் கல்விச் சிறப்பிலும், பண்புநலத்திலும் பெருமகிழ்வு பெற்றுவந்த கந்தசாமியார், நீண்டநாள் வாழ்ந்தார் அல்லர். அவர் சுப்பிரமணியனாருக்குப் பதினேராம் அகவை நடந்தபோதே காலமானார். தந்தையார் பெரும்பிரிவுத் துயரை முழுவதும் உணரக்கூடாத இளம்பருவம்! கல்விமேல் வைத்த காதலாலும் தாயின் அரவணைப்புச் சிறப்பாலும் மேற் கல்வியிலே மனம் ஊன்றினர் சுப்பிரமணியனார்.

கோவைக் கல்லூரியில் ஆங்கிலமும் தமிழும் அவர் கற்றார். தம் தவத்தந்தையார் கந்தசாமியாரிடம் பயின்ற புலவர் பெருமகனார் திருச்சிற்றம்பலம் பிள்ளை என்பாரிடம் தமிழ் நூல்களைப் பாடங் கேட்டார். 1897 ஆம் ஆண்டில் இடைக்கலைத் தேர்வில் (F. A.) வெற்றியடைந்தார். பின்னர்ச் சென்னை சென்று மாநிலக் கல்லூரியில் இளங்கலை வகுப்பில் (B. A.) சேர்ந்தார்.

அக்கால வழக்கப்படி அந்த இளம்பருவத்திலேயே சுப்பிரமணியனார்க்குத் திருமணம் நிகழ்ந்தது. அவர்தம் அன்புத் திருமனைவியார் பெயர் மீனாட்சியம்மை என்பது. அந்த இளம்பருவத்திலே தம் திருமணப்போதில் மணமகனார் ஒரு வெண்பா இயற்றினர்.

> *"கங்கைவல்லி மேவும் கனக சபாபதி*
> *தங்கைமீ னாட்சிதனை நான்மணம்செய்—துங்கமிகு*
> *நாள்விளம்பி ஆவணியின் நற்பதினென் றூர்குருவே*
> *வேள்வியொடு வேட்ட தினம்."*

இதில் மாமனார் ஊர்ப் பெயர், மாமனார் பெயர், மணமகளார் பெயர், மணநாள், மணமுறை எல்லாம்

தொகுத்துக் கூறியமை காண்க. சுப்பிரமணியனார் திருமணம் நிகழ்ந்தது சேலத்தைச் சேர்ந்த, 'கங்கை வல்லி' என்னும் ஊரிலாகும்.

திருமணத்தின் பின்னர் அவர் மணமகளாருடன் சென்னைக்குக் குடியேறித் தம் படிப்பைத் தொடர்ந்தார். 1899ஆம் ஆண்டு இளங்கலைத் தேர்வில் தேறினார். அத் தேர்வில் தமிழில் சென்னை மாநிலத்திலேயே முதல் வராகத் தேறித் தங்கப்பதக்கம் பெற்றார். மேலும் ஆங்கிலத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்ப்புச் செய்யும் தேர்வில் ரூ. 120 பரிசு பெற்றார். எப்படி? மொழி பெயர்ப்புக்குத் தரப்பெற்றது ஆறடிகளில் அமைந்த ஓர் ஆங்கிலச் செய்யுள். அதனைத் தமிழ் உரைநடையில் மொழிபெயர்த்தாரா? எட்டடிகளில் அமைந்த ஓர் ஆசிரியப் பாவாக மொழிபெயர்த்தார். தேர்வாளர் வியந்தனர். அதனால் தேடி வந்தது பரிசு!

பரிசுத்தொகையை உண்டிக்கும் உடைக்கும் செல வழித்தாரோ? "விளையும் பயிர் முளையிலே தெரியும்" என்பதுபோல் அப் பணத்தைக் கொண்டு தம் ஆசிரியர் திருச்சிற்றம்பலனார் இயற்றிய "மாணிக்கவாசகர்" என்னும் நூலை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினார். அவ் வெளியீடு பின்னாளில் அருந்தமிழ் நூல்கள் பலவற்றை வெளியிடு தற்கு முன்னோடியாயிற்று.

இளங்கலையில் தேர்ந்த சுப்பிரமணியனார் தொழிற் கல்வி ஒன்றைப் பெற விரும்பினார். தம் தந்தையார் செய்த தொழிலே தமக்கு நினைவில் நின்றது. ஆதலால் சட்டக் கல்லூரியில் சேர்ந்து பட்டம் பெற்றார். 1903ஆம் ஆண்டு முதல் தம் உள்ளங்கவர்ந்த உரிமை ஊராம் கோவையில் வழக்கறிஞர் தொழிலைத் தொடங்கினார்.

சுப்பிரமணியனார் முதன் முதலாகக் "குற்ற" வழக்குகளையே எடுத்து நடத்தத் தொடங்கினார். ஆனால், அவை தம் உள்ளத்திற்குப் பொருந்தி வரவில்லை.

ஆதலால் "உடைமை" வழக்குக்களையே எடுத்துக் கொண்டார். அவ் வழக்குக்களிலும் தக்கதை ஆராய்ந்து, தம் வருவாய்க்குப் போதுமான அளவுக்கே பணம் எடுத்துக்கொண்டார். வந்த வழக்குக்களையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு அல்லல்பட்டார் அல்லர்.

கோவை நகரில் 'பிளேக்' என்னும் கொள்ளை நோய் முன்னே அடிக்கடி வந்தது. அக் காலத்தில் சுப்பிரமணியனார் தம் குடும்பத்துடன் திருக்கோயில்களுக்குச் சென்று வழிபட வெளியூர்களுக்குச் சென்றார். குறிப்பாக இராமேசுவரம் செல்லுதல் அவர்க்கு மிக உவகை தந்தது. அவர்க்கு இயல்பாக இருந்த கடவுட்பற்றை இப் பயணம் மிகுதியாக்கியது. கோயிற்பணிகள் செய்தற்கும் அவரை ஏவியது. அதனால் கோவை வட்டக் கோயிலாட்சிக் கழகத்தின் தேர்தலுககு நின்றார். சட்டப் படிப்புப் படிக்கும்போதே அத் தேர்தலில் வென்று உறுப்பினரானார். பின்னர்த் தொடர்ந்து உறுப்பினராகவும் செயலாளராகவும் இருபதாண்டுகள் பணி செய்தார் (1902-1921). கவிமணியோடு 'சிவம்' சேர்தற்கு அமைந்த பணி இது.

சிவக்கவிமணியின் தந்தையார் கந்தசாமியார் தம் இல்லத்திற்கு எதிரே ஒரு நிலையம் தோற்றுவித்திருந்தார். அதற்கு 'சைவப்பிரசங்கசாலை' என்பது பெயர். வாரம் ஒரு முறை சைவசமயச் சொற்பொழிவு அவரே நடாத்தி வந்தார். புலவர் திருச்சிற்றம்பலனார் கோவைத் தமிழ்ச் சங்கத்தை நிறுவித் தமிழ் வளர்த்து வந்தார். இவ்விரண்டு அமைப்புக்களும் பின்னர்ச் செயலற்றுக் கிடந்தன. இவற்றை உயிர்ப்பிக்கச் சிவக்கவிமணி கருதினார். அவர்தம் உழுவலன்பர் கோவைகிழார் இராமச்சந்திரன் செட்டியாரும் உறுதுணையாக அமைந்தார். இருவரும் கூடித் திட்டமிட்டுத் திறமாகக் கடமை புரிந்தனர்.

வாரச் சொற்பொழிவு நடத்துதல், மாணவர்க்குத் தமிழ்த் தேர்வு நடத்துதல், பரிசு வழங்குதல், நூல்

நிலையம் தோற்றுவித்து வளம் பெருக்குதல் ஆகிய பல்வேறு பணிகள் புரிந்தனர். ஆண்டு விழாக்களும், பெரு விழாக்களும் அவ்வப்போது நடாத்தப் பெற்றன. நாடறிந்த பெருமக்கள் பலர் கோவைக்கு வருகை புரிந்து சிவநெறியும் செந்தமிழும் பரப்பினர்.

சுப்பிரமணியனார் தம் இல்லத்திலே '**சேக்கிழார் திருக்கூட்டம்**' என்னும் ஓர் அமைப்பை ஏற்படுத்தினர். அதன் சார்பில் தேவாரப் பாடசாலை ஒன்று நடத்தினர்; திருக்கோயில்களுக்குப் பயணம் செல்லும் திட்டங்கள் வகுத்து நடாத்தினர். திருத்தொண்டர் புராண விரிவுரை முதலான சொற்பொழிவுகளும் நடத்தப் பெற்றன. இப் பணிகளால் கோவை நகர் சிவமணம் கமழ்வதாயிற்று.

தொண்டில் ஈடுபட்ட சுப்பிரமணியனார் புகழ் பரவுவதாயிற்று. இவர் நகர்மன்றச் சார்பிலே சென்னைப் பல்கலைக்கழக உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்றார். தமிழ் அகராதி ஆலோசனைக் குழுவில் இருந்தும் அரிய பணிபுரிந்தார். அக் காலத்தில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகச் சார்பில் "**சேக்கிழார்**" என்பது பற்றி மூன்று சொற்பொழிவுகள் ஆற்றினர். அச் சொற்பொழிவு நூல் சேக்கிழாரைப் பற்றிய ஆராய்ச்சிக்கு முன்னோடியாக விளங்குகின்றது. இவ்வாறே, 'மாணிக்கவாசகர் அல்லது நீத்தார் பெருமை' என்னும் நூலும், 'திருத்தொண்டர் புராண விரிவுரை'யும் சுப்பிரமணியனாருடைய அயரா உழைப்புக்கும், ஆராய்ச்சித் திறத்திற்கும் சான்றுகளாம்.

சிவக்கவிமணி அவர்கள் சொற்பொழிவு ஆற்றும் கலையில் கைவந்தவர். எத்தனை மணிநேரம் ஆயினும் கேட்பவர் விரும்புமாறு சுவையாகப் பேச வல்லவர். இன்னிசையுடன் இடையிடையே பாடல்களைப் பாடியும் சிறந்த உவமைகளையும் மேற்கோள்களையும் எடுத்துரைத்தும் அரிய கருத்துக்களையும் எளிமையாக விளக்க வல்லவர். இலங்கைக்கு மும்முறை சென்று சிவநெறியும்

செந்தமிழும் வளர்த்தார். தமிழகத்தில் மேடைகளும், மன்றங் களும், மாநாடுகளும் அவர்தம் உரைகளால் பொலிவு பெற்றன. தொண்டும், எழுத்தும், பேச்சும் ஒருங்கே அமைவது அருமை அல்லவா!

இயல்பாகவே சிவக்கவிமணியின் உடல் மெலிந்த தன்மையுடையது. ஆயினும், நோன்புகள் மிகக் கொள்வார். வேலை மிகுதியிலும், இறைவழிபாட்டிலும், ஆராய்ச்சிப் பணியிலும், ஊர்த் தொண்டிலும் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்து உணவை மறந்து போவார். ஆதலால் என்றும் மிக மெலிவுடையவராகவே இருந்தார். ஆனால், உடலின் மென்மை போன்று இல்லாமல் உள்ளத்திண்மை பெரிதும் உடையவராக இருந்தார். ஆதலால் எண்ணிய செயல்களை எல்லாம் எத்தகைய இடையூறு நேரினும் தளராமல் செம்மை யாக முடித்துச் சிறப்புப் பெற்றார்.

ஓயாமல் ஒழியாமல் எழுதுவதிலும் படிப்பதிலும் ஈடு பட்டாராயினும், மிக முதுமையிலும் கண்ணாடி அணிந்தா ரல்லர். அவர்தம் பார்வை மிகத் தெளிவானது. எண்ணெய் விளக்குகளையே எழுதும்போதும் படிக்கும் போதும் பயன்படுத்தினார். எழுதுவதற்கு இறகு எழுது கோலைப் பயன்படுத்தினார். இவற்றால் அவர் மிக நன்மையே பெற்றார்.

சிவக்கவிமணியின் சால்புகள் அனைத்துக்கும் தகுதி வாய்ந்தவராக அவர்தம் இல்லக் கிழத்தியார் அமைந்தார். தம் கணவர் கருத்தறிந்து கடமை புரிந்தார். அடியாரைப் பேணுதல், விருந்தோம்புதல், வழிபாட்டுக்குத் துணை செய்தல் ஆகியவற்றில் ஒரு குறையும் வாராமல் எவரும் பாராட்ட வாழ்ந்தார். 1916ஆம் ஆண்டில் நோய்வாய்ப்பட்டு அவர் மனைவியார் இறையடி சேர்ந்தார்.

நங்கை மீனாட்சியாரின் தங்கை ஒருவர் இருந்தார். அவர் பெயரும் மீனாட்சி என்பதே. அவர் சிவக்கவிமணி

யின் இரண்டாம் மனைவியாருர். தம் தமக்கையாரைப் போலவே பாராட்டத்தக்க இல்லாளாக அமைந்தார். தம் கணவர் வாழ்வையே தம் வாழ்வாகக் கொண்டு சிறப் புற்ருர். இவர்கள் இருவருக்குமே மக்கட்பேறு வாய்க்க வில்லை.

1938ஆம் ஆண்டில் சிவக்கவிமணி அவர்களுக்கு அறுப தாம் ஆண்டு நிறைவு விழா நிகழ்ந்தது. 1948ஆம் ஆண்டில் எழுபதாம் ஆண்டு நிறைவு விழா திருப்பேரூரில் நிகழ்ந்தது. அப்பொழுது, திருத்தொண்டர் புராண உரை நிறைவு விழாவும் கொண்டாடப் பெற்றது.

சிவக்கவிமணி சீரிய உள்ளத் துறவு நெறி போற்றி யவர். ஆயினும் கல்லாடை புனைந்து துறவு கொள்ள விரும் பினுர். மதுரைத் திருஞானசம்பந்தர் திருமடத்துத் தலைவர் வழியாகத் துறவு நெறியைப் பெற்ருர். அப்பொழுது, '**சம்பந்த சரணாலயத் தம்பிரான்**' என்னும் பெயர் சூட்டப்பெற்ருர்.

எண்பத்து மூன்று ஆண்டுகள் வாழ்ந்தார் சிவக் கவிமணி. எண்பது ஆண்டு எய்தியவரை 'ஆயிரம் பிறை கண்டவர்' என்று பாராட்டுவர். அப் பாராட்டுரைக்குத் தகுந்தவாறு வாழ்ந்த சிவக்கவிமணி தம் முதுமையில் 1961ஆம் ஆண்டு சனவரித் திங்கள் இருபத்து நான்காம் நாள் சிவனடி சேர்ந்தார். அவர் திருவுடல் திருப்பேரூர் பட்டிவிநாயகர் திருக்கோயிலின் பின்புறத்தில் குகைக் கோயில் அமைத்து அதன்கண் வைக்கப்பெற்றது. சிவக் கவிமணியாரின் புகழ் என்றும் வாழ்க !

சிவக்கவிமணி அவர்களின் புகழ் மாலையுள் ஒன்று

"ஆங்கில மதனைப் பாங்குறக் கற்றுப்
பட்டமும் பெற்ருன்; சட்டமும் பயின்ருன்;
தக்கோர் புகழும் வக்கீல் தொழிலினன்;
தெய்வச் சிவமென மெய்வகை கொண்டோன்;

சிவனடி யவரே அவனெனப் பணிவோன்;
பன்னிரு திருமுறைப் பாரா யணத்தான்;
இன்னிசை யோடவை இசைத்திட வல்லோன்;
கேட்டார் தம்மொடு கேளா தாரும்
கெட்பேம் மன்எனக் கிளத்துநா வல்லோன்;
என்பால் நண்புகொள் அன்பன்;
சுப்பிர மணியனும் ஒப்பிலீ மானே"

3. புலவர் முத்துசாமிக் கோனூர்

கொங்கு நாட்டில் திருச்செங்கோடு என்னும் பெயருடைய மலை ஒன்றுள்ளது. அம் மலைப் பெயரே மலை சார்ந்த ஊர்க்கும் பெயர் ஆயிற்று.

செந்நிறமாக அமைந்த மலை செங்கோடு. அதனைச் செங்குன்று என்றும் வழங்குவர். 'கொடிமாடச் செங்குன்று' என்று திருஞான சம்பந்தர் செங்கோட்டுத் திருக்கோயிலைப் பாடினர்.

"கோல மலர்ப்பொழில்சூழ் கொடிமாடச் செங்குன்றூர்"

என்பதும்,

"குன்றன மாளிகை சூழ் கொடிமாடச் செங்குன்றூர்"

என்பதும், ஞானசம்பந்தர் வாக்கு.

உமை ஒரு பாகனாக விளங்கும் இறைவனுக்கே அல்லாமல் திருமுருகனுக்கும் சீர்மை வாய்ந்த இடம் செங்கோடு ஆகும். அச் செங்கோட்டு வேலர் அருணகிரியாரால் அழகொழுகப் பாடப் பெற்றுள்ளார்.

"கொங்கு நாட்டுத் திருச்செங்கோட்டுப் பெருமாளே"

என்பது அருணகிரியார் வாக்கு. திருச்செங்கோட்டைக் கோடை, கோடை நகர், செங்குவடு, நாகமாமலை ஆகிய பெயர்களாலும் அருணகிரியார் வழங்கியுள்ளார்.

கொங்கு நாட்டுக்குப் பெருமை தரும் இச் செங்கோட்டிலே, கொங்கு நாட்டு வரலாற்றை எங்கும் பரப்பிய பெரும்புலவர் முத்துசாமிக் கோனூர் தோன்றினர். இவர் தோன்றியது கி.பி. 1858ஆம் ஆண்டு ஆனித் திங்கள் ஆகும்.

அக்கால நிலைக்கு ஏற்றவாறு இளம் பருவத்தில் திண்ணைப் பள்ளியில் சேர்ந்து எண்ணும் எழுத்தும் திருத்த மாகக் கற்ருர். "கேட்டு எழுதி ஓதி வாழ்வார்" என்னும் முறைமைப்படி ஆசிரியர் கூறுவதைச் செவ்வையாகக் கேட்டும், சீராக எழுதியும் பல்கால் ஓதியும் கற்றவாறே கடைப்பிடித்தும் வாழ்ந்தார். ஆதலால் ஆசிரியர் பாராட்டும் அருமை பெற்ருர்.

தமிழ்மொழித் திறமை கைவரப் பெற்ற முத்து, தெலுங்கு வடமொழி ஆகிய மொழிகளையும் தக்கவர்கள் வழியாகப் பயின்ருர். பயின்றவற்றைச் செல்வர்கள் பணத்தைப் பெட்டியில் சேர்த்து வைப்பது போலச் சிக்கெனநெஞ்சில் சேர்த்து வைத்தார். நினைவு ஆற்றலில் நிகரற்று விளங் கிஞர்.

"ஒரு வெண்பாவை இரு முறை கேட்டால் பிழை யின்றிக் கூற வேண்டும்; ஒருமுறை எழுத்தைக் கண்ணுல் பார்த்தால் அதனைப் பிழையின்றி எழுத வேண்டும்; அதுவே அறிவுக் கூர்மைக்கு அடையாளம்" என்று முன்ஞேர் கருதினர். அக் கருத்துக்குத் தக்கவாறு முத்து விளங்கிஞர்.

எவராவது ஒரு வெண்பாவைக் கூறிஞல் அதனை மிக அக்கறையுடன் கேட்பார். "அன்பு கூர்ந்து அதனை மீண்டும் கூறுக" என்று வேண்டுவார். இரண்டாம் முறை கூறியதும் பிழையில்லாமல் திருப்பிக் கூறிவிடுவார். இத்தகைய திறமை இளமையிலேயே வாய்க்கப் பெற்றிருந்தமையால், பிற்காலத் தில் அட்டாவதானம் எனப்படும் **எண்வகை நினைவுக் கலையில்** தேர்ந்து விளங்கிஞர்.

புலமை நலமும் மனப்பாடத் திறமும் வாய்ந்த முத்து சாமி அங்கொன்றும் இங்கொன்றும் என்று நுனிப்புல் மேயாமல் நூல்களை முழுமையாக முறையாகத் தக்க புலவர் களிடம் பாடம் கேட்டார்.

திருக்குறள், பத்துப் பாட்டு, எட்டுத் தொகை, பாரதம், இராமயணம் முதலிய இலக்கிய நூல்களையும், தொல்காப்பியம், நன்னூல், அகப்பொருள், புறப் பொருள் ஆகிய இலக்கண நூல்களையும்; திருவிளையாடற் புராணம், கந்த புராணம், மச்ச புராணம், கூர்ம புராணம், இலிங்க புராணம் முதலிய புராண நூல்களையும், சைவ சமய நூல்களையும் செவ்வையாகக் கற்றுத் தெளிந்தார்.

நாட்டு வரலாற்றை ஆராய்வதிலே இவர்க்குப் பெரிதும் ஈடுபாடு உண்டாயிற்று. குறிப்பாகக் கொங்கு நாட்டு வரலாற்றை ஆராய்வதில் பெரும்பொழுதைச் செலவிட்டார். வரலாற்று நூல்கள், கல்வெட்டுக்கள், செப்பேடுகள் ஆகியவற்றைத் தொகுத்து ஆராய்ந்தார். வரலாற்றுத் தொடர்புடைய இடங்களுக்குச் சென்று நேரில் கண்டும், குறிப்புக்கள் திரட்டியும் ஆராய்ந்தார். இவ்வாராய்ச்சியால் தமிழ்நாட்டு வரலாறு பல விளக்கங் களைப் பெற்றது.

இவர் தாம்பெற்ற அறிவுப் பயனை நாடும் பெறுதல் வேண்டும் என நல்ல நோக்கம் கொண்டார். அதனால் சித்தூர்ப் பெருநிலக்கிழார் ஒருவர் உதவியால் ஒரு பதிப் பகம் தோற்றுவித்தார். அதன் சார்பில் '**விவேக திவா கரன்**', '**கொங்குவேள்**' என்னும் செய்தித் தாள்களை வெளி யிட்டுத் தாய்த் தமிழை வளர்த்தார்.

தாமே ஓர் அச்சகம் நிறுவினூர். அதன் வழியாக அரிய நூல்கள் சிலவற்றை வெளிப்படுத்தினர். அவற்றுள் கொங்கு நாட்டு ஊர்த்தொகை, அர்த்த நாரீசுவரர் மாலை, செங்கோட்டுமாலை, சிவமலைக் குறவஞ்சி, திருச் செகோட்டுப் புராணம், திருச்செங்கோட்டுக் கலம்பகம், திருச்செங்கோட்டுப் பிள்ளைத்தமிழ், பாம்பலங்கார வருக்கக்கோவை முதலிய நூல்கள் குறிப்பிடத் தக்கவை.

புலவராக விளங்கிய இவர் புலவர்களைப் போற்றுவதிலும், புலவர்களுக்கு உதவுவதிலும் பெரும்பங்கு கொண்டார்; தம்மால் இயன்ற பொருளுதவி புரிந்தார். தக்க செல்வர்களிடம் புலவர்களை அழைத்துச் சென்று அறிமுகப்படுத்தி அவரவர்க்கு வேண்டும் உதவிகளை அவ்வப்போது செய்வித்தார். இவ்வாறு புலமைத் தொழிலுடன் வள்ளன்மையாளராகவும் விளங்கியமை இவரைப் புலவர் தோழராக்கி வைத்தது.

இவர்தம் பேருள்ளம் புலவர்களுக்கு உதவுதல் என்னும் அளவுடன் நிற்கவில்லை. தமக்குத் திருச்செங்கோட்டிலிருந்த ஒரு பெரிய மனையைப் பொதுப் பணிக்கு உதவினார். அவ் வீட்டில் நூல்நிலையம் ஒன்றைத் தோற்றுவித்து நன்கொடையாக வழங்கினார். அங்கே 'சைவப் பேரவை' ஒன்றையும் நிறுவினார். அதன் வழியாகச் சைவப் பெரும் புலவர்களாகிய **சோமசுந்தர நாயகர்**, **பூவை கலியாணசுந்தர முதலியார்**, **காசிவாசி செந்தி நாதையர்** முதலியவர்களின் பேருரைகளை அவ் வட்டார மக்கள் கேட்டுப் பயன்கொள்ள வாய்ப்பு உண்டாயிற்று.

யாழ்ப்பாணத்தில் **கதிரை வேற்பிள்ளை** என்னும் ஒரு பெரியார் இருந்தார். அவர் சிறந்த நாவலர். அட்டாவதானம் என்னும் கலையிலும் தேர்ந்தவர். ஒருவர் ஒரு வேளையில் ஒரு செயலைச் செவ்வையாகச் செய்வதே அரிது. அவ்வாறாக ஒரு வேளையில் எட்டுவகைச் செயல்களைச் செய்வது பெரிதும் அரிது அன்றோ! அதற்கு நினைவாற்றலும் திறமையும் மிகுதியாக வேண்டும். அக் கலையைக் கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்களிடம் இவர் கற்றுத் தேர்ச்சி பெற்றார். ஆதலால் இவர் புகழ் மேலும் பெருகுவதாயிற்று.

புலமைநலம் பெற்ற இவர் இயற்றிய நூல்கள் பல. அவற்றுள் திருச்செங்கோட்டு மான்மியம், திருப்பணி மாலை, மும்மணிக்கோவை, கொங்கு மண்டல சதக உரை என்பன குறிப்பிடத்தக்கன.

இயற்றமிழ்ப் புலமை அன்றி இவர்க்கு இசைத் தமிழிலும் சிறந்த புலமை உண்டு. ஆதலால் அமர்நீதி நாயனார் வரலாறு, சண்டன் வரலாறு, புரந்தரதாசர் வரலாறு, சக்குபாய் வரலாறு ஆகிய வரலாறுகளை இசைப் பாட்டில் அமைத்தார். இசையரங்குகளில் இவ் வரலாறுகளைப் பாடி இன்புறுத்தினார்.

இவர்தம் புலமைநலமும் தமிழ்த்தொண்டும் எங்கும் பரவின. அதனால் சேதுபதி அரசர் இவரை இராமநாத புரத்துக்கு அழைத்துப் பெரும்பொருள் வழங்கிப் பொன்னாடையும் போர்த்தினார். திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தலைவர் அம்பலவாண தேசிகர் அம் மடத்தில் இவருக்குப் பொன்னாடை போர்த்திச் சிறப்புச் செய்தார். அக் காலப் பெரும் புலவர்களாகிய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர், நாவலர் ந. மு. வேங்கட சாமி நாட்டார், தமிழ்த்தென்றல் திரு. வி. கலியாணசுந்தரனார் முதலியவர்களால் பாராட்டப் பெறும் பெருமை பெற்றார்.

இவருக்குச் சைவசமயத்தில் மிகுந்த பற்றுண்டு. முருக வழிபாட்டிலும் முதிர்ந்திருந்தார். திருச்செங்கோட்டுத் திருக் கோயிலில் சில திருப்பணிகள் செய்துள்ளார்.

''ஒழுக்கமே விழுப்ப மேலாம்
உணர்ச்சியும் இல்லாப் பொல்லாப்
புழுத்தநாய் அனைய ரேனும்
புண்ணியா முருகா என்று
வழுத்துவோர் துயரம் ஏக
வான்மறை பொழிதல் மான
பழுத்தநல் வரத்தை ஊற்றும்
பணிகிரி குகனை உள்வாம்''

என்பது இவர் திருமுருகன்மேல் பாடிய ஒரு பாட்டு.

சிவநெறியும் செந்தமிழும் ஒருங்கே போற்றிய இப் புலவர்க்கு ஆண்மக்கள் அறுவரும், பெண்மகள் ஒருவரும் ஆக மக்கள் எழுவர் தோன்றினர். நிறை வாழ்நாள்

எய்திய இப் பெருமகனார் தம் எண்பத்து ஆறும் வயதில் 2-11-1944ஆம் நாள் இறைவன் திருவடி யடைந்தார். இவர் தம் அழியாப் புகழுடற் சான்றாகக் கொங்குமண்டல சதகம் முதலாகிய நூல்கள் விளங்குகின்றன.

புலவர் முத்துசாமிக் கோனார் புகழ்மாலையுள் ஒரு மலர்

''அம்மை யப்பர் ஆயசெங் குன்றூர்
தன்னில் வந்த சத்திய சற்குணன்;
தென்மொழி வடமொழி திகழாந் திரமுதல்
பன்மொழிக் கடலும் பருகும் படரிசை
இலக்கண இலக்கியத் தெழுவரம் பிசைத்தோன்;
செப்பிய ஆகமத் திப்பிய பொருளும்
சைவசித் தாந்தத் தெய்வநன் னூலைக்
கற்றுணர்ந் தடங்கு நற்றவப் பெரியோன்;
நங்கோட் டந்தவிர் செங்கோட்டு மான்மியம்
ஞானப் பேரொளி ஞான திவாகரன்,
விரிசடைக் கடவுள் விளக்கமுற் றிலகு
வெஞ்சமாக் கூடல் மேதகு புராணம்,
தெள்ளிய தமிழால் செப்பிய வள்ளல்;
திருவா வடுதுறைத் தேசிகன் அன்பாய்
வருவாய் நோக்கு மனமகிழ் சீலன்;
பூம்பழ னிப்பதி மாம்பழக் கவிஞன்
பண்ணுன் இருந்து சின்னாள் அறிந்து
மெச்சினன் என்று விருதுசில வழங்கும்
கோதுபதி யாதவன் சேதுபதி யாதவன்
தம்முன் நெடுநாள் வம்மினென் றழைத்தே
தள்ளரு நட்பின் சார்புறத் தழுவி
உள்ளம் நெக்குருக உரோமம் சிலிர்ப்பப்
பேர்பெறும் வரிசைச் சீர்தரப் பெற்றோன்;
....
அட்டாவ தானத் தரும்புகழ் பெற்ற
வித்தக ஞான விவேகமார்
முத்தமிழ் முத்துச் சாமிமோய் தவனே.

4. புலவரேறு வரதநஞ்சைய பிள்ளை

அரசர்களுக்கு அரசராக விளங்குபவரை 'அரசருள் ஏறு' என்பர். ஏறு என்பது சிங்கம், 'பகையரசர்களாகிய யானைகளுக்குச் சிங்கம் போன்றவன்' என்று வீறுமிக்க அரசர்களைக் கூறுவது உண்டு.

> *"படைகுடி கூழ்அமைச்சு நட்புஅரண் ஆறும்*
> *உடையான் அரசருள் ஏறு"*

என்றார் திருவள்ளுவர்.

புலவர்கள் போற்றும் புலவராக, புலமைத்திறத்தின் உயரெல்லையாக, எதிர்த்து உரையாடுவாரை வெல்லும் ஏற்றமுடையவராக இருப்பவர் **புலவரேறு** என்று பாராட்டப் பெறுவார். அப் பேறுபெற்ற பெருமகனார் அ **வரதநஞ்சைய பிள்ளை** என்னும் பெரும்பெயர்ப் பெரியார் ஆவர்.

கொங்குநாட்டுச் சேலத்தைச் சேர்ந்த ஊர் **தோரமங்கலம்.** அவ் வூர்க்குப் பெருமை சேருமாறு பிறந்த பெருமகனார் வரதநஞ்சையர். இவர்தம் தந்தையார் திருப்பெயர் **அப்பாசாமிப் பிள்ளை.** இவர்தம் தாயார் திருப்பெயர் **வரதாம்பாள்.** இவர் தம் உடன்பிறந்தார் **கந்தசாமிப் பிள்ளை** என்பார்.

வரதநஞ்சையர் கி. பி. 1877ஆம் ஆண்டு சூலைத் திங்கள் முதல் நாள் தமிழன்னை செய்த நல்வினையால் தோன்றினார். இவர்தம் முன்னோர் வழிவழியாக ஊர்க் கணக்கு எழுதும் உரிமைத் தொழிலினர். இவர்கள் **'கருணீகர்'** எனப் பெறுவர். அருட்பெரு வள்ளலார் இராமலிங்க அடிகளார் பிறந்த குடி இதுவேயாகும். வள்ளலார் ஒளிக்கூறு வரதநஞ்சையரிடத்தும் வாய்த்திருந்தமை வியப்புக்குரியதாம்.

ஆசிரியர்க்கு ஆசிரியராக விளங்கிய வரதநஞ்சையர் எந்த ஓர் ஆசிரியரிடமும் கற்றவர் அல்லர். இவர் தம் தந்தையார் புலமையாளர். ஆதலால் அவர் வழியே சிறிது கற்ருர். அவரும் நெடுநாள் வாழ்ந்திலர். உள்ளொளியே உண்மை ஆசிரியராக அமர்ந்து உணர்த்த, ஓதாது உணர்ந்தார்! வள்ளலார் கற்ற கல்வியும் ஓதாக் கல்விதானே!

"பூவாமல் காய்க்கும் மரமுமுள; விதையாமலே முளைத்துப் பயன்தரும் வித்துகளும் உள. அவற்றைப்போல் ஓதாமலே உணரும் மேதையரும் உளர்" என்பர். இதற்குச் சான்ருக விளங்கியவர் வரதநஞ்சையர்.

வழிவழியாக வாய்த்தது ஊர்க்கணக்கு எழுதும் தொழில். அதற்குத் தக்கவாறு எண்ணும் எழுத்தும் குடும்பச் செல்வமாக வாய்த்தன. "குலவித்தை கல்லாமல் பாகம்படும்" என்பது பழமொழியல்லவா! அதன் பின்னர்த் தாமே கற்றுப் புலமையுற்ருர்.

தம் பன்னிரண்டாம் வயதுக்குள் பன்னிரு திருமுறைகளையும், சித்தாந்த நூல்களையும், தொல்காப்பியம், திருக்குறள், பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை முதலிய சங்க நூல்களையும், பிற்கால இலக்கண இலக்கியங்களையும் கற்றுத் தெளிந்தார் எனின், 'முன்னைப்பிறவித் தனிப் பயன்' அன்ருே! 'ஒருமைக்கண் தான்கற்ற கல்வி ஒருவற்கு எழுமையும் ஏமாப்பு உடைத்து' என்றுதானே கொள்ள வேண்டும்?

இளைய வரதநஞ்சையர் தாமே பயில்வார்; பயிலுவதில் ஐயம் உண்டாயின் உறங்கப்போகுங்கால் அதனை எண்ணிக் கொண்டே கண்ணயர்வார். உறக்கம் நீங்கி எழும்போது ஐயம் நீங்கித் தெளிவுடன் எழுவார். அண்ணல் அறுமுகன் அருளிய அருளொளி அஃதென வாழ்த்துவார். அப் பருவத்திலே அறுமுகன்மீதும், அம்மைமீதும் பாடிய பாடல்கள் பல.

தமிழ்ப் புலமைமிக்க வரதநஞ்சையர் வடமொழியிலும், தெலுங்கிலும் தேர்ந்து விளங்கினார். தாய்மொழிப் புலமை கண்டே வியந்து மூக்கில் விரல்வைத்து நோக்கிய புலவர்கள் இதனைக் கண்டு பெருவியப்பில் ஆழ்ந்தனர். "வாங்கிவந்த வரம்" என்று வாழ்த்தினர்.

கணக்கராகிய இவர் கணியராகவும் (சோதிடராகவும்) திகழ்ந்தார். இசைககலை நாடகக்கலை ஆகியவற்றிலும் தேர்ச்சியுற்றார். 'நடக்கும் பல்கலை நூல்நிலையம்' என்று பலரும் புகழும் பான்மையராக விளங்கினார்.

ஓதாது கற்ற இவர் கணக்கர் தொழிலுடன் ஓதும் தொழிலும் புரிந்தார். உடன்பிறந்தாராகிய கந்தசாமிப் பிள்ளைக்கு ஆசிரியராக விளங்கி அருந்தமிழ்க் கொடை புரிந்த வள்ளல் இவரே. இவர்தம் மாணவராகித் தெளிந்து கற்ற பலர் பல்வேறு உயர்பட்டங்களையும் பதவிகளையும் பெற்று ஆராய்ச்சியாளராக விளங்குகின்றனர். அறிவுத்தொண்டு புரிந்து வருகின்றனர்.

புலவர்களை அன்றிச் செல்வர்களும் இவரிடம் செந்தமிழ் பயில விழைந்தனர். குறுநிலக் கிழாரும், பெருநிலக் கிழாரும், வணிகரும் என வள வாழ்வு வாழ்வோர் பலர் புலமை நலம் பெற்றுப் புகழ்ப்பேறு எய்தினர். அத்தகையவருள் ஒருவர் **கலைத்தந்தை கருமுத்து தியாகராசச் செட்டியார்** ஆவர்.

நாமக்கல்லுக்கு அண்மையில் இலத்திவாடி என்பதோர் ஊர் உள்ளது. அவ்வூர்ப் பெருநிலக் கிழார் **இராமசாமி ரெட்டியார்** என்பார். அவர்தம் ஒரு மகனார் **சின்னசாமி ரெட்டியார்.** அவர்க்குத் தமிழ் கற்பிக்கும் ஆசிரியராக வரதநஞ்சையர் அமர்ந்தார். அதன் விளைவு வரதநஞ்சை யரை நாமக்கல் உயர்நிலைப் பள்ளித் தமிழ் ஆசிரியர் ஆக்கிற்று.

*"ஒன்றை நினைக்கின் அதுஒழிந்திட்டு ஒன்றாகும்;
அன்றி அதுவரினும் வந்தெய்தும்,—ஒன்றை
நினையாத முன்வந்து நிற்பினும் நிற்கும்;
எனையாளும் ஈசன் செயல்"*

என்பதுபோல நாமக்கல் பணி வாய்த்தது. பின்னர்த் தம் ஊர்க்கணக்கர் வேலைக்கு மீண்டார்.

தோரமங்கலம் சலகண்டபுர ஊராட்சி மன்றத் தலைவராக இருந்து பல்லாண்டுகள் பணி செய்தார் புலவரேறு! ஆட்சி முறை மாநாடுகளில் கலந்துகொண்டு சிறந்த தொண்டு செய்தார். காஞ்சிபுரத்தில் கூடிய கருணீகர் குல மாநாட்டில் பெருந்தலைவராக உவந்து தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்றுத் தலைமையுரை ஆற்றினார். இனத்தவர்களின் ஒற்றுமை, முன்னேற்றம் ஆகிய கருத்துக்களைப் 'பசுமரத்தாணியினும் பதியும்' சொல்லால் எடுத்துரைத்தார். இவ்வாறு புலமைத் துறையோடு, பொதுப்பணிப் புகழும் ஒருங்கு சேர்வதாயிற்று.

புலமையும் புகழும் மட்டும் வாழ்வில் அமைதி தந்து விடுவன அல்ல. கருத்துணர்ந்த மனைவி வாய்த்தல் மிக இன்றியமையாததாகும். அவ் வகையில் எல்லா நலங்களும் ஒருங்கமைந்த இல்லாளைப் பெற்றிருந்தார் புலவரேறு. "கொண்டான் குறிப்பறிவாள் பெண்டாட்டி" என்பதற்கு ஏற்பப் புலவரேறு எண்ணும் எண்ணங்களை எல்லாம் அறிந்து அவர் இன்புறும் வண்ணம் கடமை புரிந்தார். ஊரார் பாராட்டும் உயர்நலங் கனிந்த இவர்கள் இல்வாழ்வின் பயனாக மக்கள் நால்வர் பிறந்தனர். அவர்கள் **அமிர்தம், இராமலிங்கம், தெய்வயானை, இலக்குமி** என்பார்.

சிவநெறிச் செல்வராகிய புலவரேறு நாளும் இன்னிசையால் இறைவனை நாவாரப் பாடி இன்புற்றார். திருமறையும், திருமுறையும் ஓதுதலை நாட்கடனாகக் கொண்டு விளங்கினார். திருக்கோயில் வழிபாட்டிலும் பெரிதும் ஈடுபட்டார். மொழியையும் தெய்வமாகப் போற்றி வழிபட்ட

பெருமை புலவரேறு அவர்களுக்கு உண்டு அதன் விளைவே **'தமிழரசி குறவஞ்சி'** யாகத் தோன்றியது.

கட்டுரை என்பது திட்பமாக உரைக்கும் உரையைக் குறிக்கும். சொற்பொழிவாக அமைவதும் கட்டுரையே. எழுத்து வடிவம் பெறுவதும் கட்டுரையே. இவ்விரு வகையாலும் கட்டுரை வல்லாராகத் திகழ்ந்தார் புலவரேறு. அவர் தம் கட்டுரைகளை ஏற்ற மேடைகளும் மன்றங்களும் எண்ணற்றன. அவ்வாறே அவர்தம் கட்டுரைகளை ஏந்திய இதழ்களும் பல. ஆதலால் இவர் புகழ் மூலை முடுக்குக் களிலும் பரவுவதாயிற்று.

இவர் இயற்றிய 'தமிழரசி குறவஞ்சி' கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்க வெள்ளி விழாவின்போது அரங்கேற்றப் பெற்றது. அப்பொழுது **'ஆசிரியர்'** என்னும் பட்டத்தைத் தமிழ்ச் சங்கம் வழங்கியது. இளங்காடு தமிழ் மன்றத்தினர் **'புலவரேறு'** என்னும் பட்டம் வழங்கிப் பாராட்டினர். தஞ்சை நாவலர் நாட்டார் பேரவையினர் பொன்னுடை போர்த்திச் சிறப்புச் செய்தனர்.

பின்னர்ச், சேலம் குகை திருவள்ளுவர் கழகச் சார்பில் பொன்னுடை போர்த்திப் பெருவிழா எடுக்கப்பெற்றது. புகழைத் தேடிப் போகாதவரைப் புகழ் தேடி வந்தடைதல் உண்மைதானே !

இலக்கணக் கோவை, துருவ சரிதை, மனோவசிய மாலை என்பவை இவர் இயற்றிய நூல்கள். அவ்வப்போது பாடிய பதிகங்களும், தனிப் பாடல்களும் பல.

புலவரேறு தம் எழுபத்து ஒன்பதாம் அகவையில் 11-7-1956ஆம் நாள் எதிர்பாராவகையில் திடுமென இறைவனடியில் இரண்டறக் கலந்தார். அன்பர் ஆருத் துயருற்றனர். இனிய மனைவியாரும் செல்வர்களும் இரங் கினர். புலவர்கள் கையறு நிலை பாடிக் கரைந்துருகினர் !

புலவரேறு புகழ்வடிவானார்! வாழ்க வரத நஞ்சையர்!

புலவரேறு புகழ்மாலை

சீர்க்காவிச் சட்டையினால் போர்த்த தேகம்
நினைவெல்லாம் தமிழாக ஆன நெஞ்சம்
சோர்வின்றித் தொண்டாற்றச் சுற்றும் கால்கள்
சுடர்க்கவிகள் வடிக்கின்ற பொற்கரங்கள்
கூர்ந்தெதையும் நோக்குகின்ற விழிகள்; யாரும்
கும்பிட்டால் தலைவணங்கும் அடக்கப் பண்பு
சார்ந்தாரைச் சாரவைக்கும் இனிமை கொண்டான்
சால்புடையான் வரதநஞ்சைப் புலமையோனே.

புலவனுக்குள் புலவனாய் நின்றான் என்றும்
புதுமையிலே தமிழ்வளரச் செயல்புரிந்தான்
நலங்கொழிக்கும் தமிழ்ப்பிழம்பாய் நின்றானேனும்
நனிமுடங்கிக் கிடக்கட்டும் பின்விரிப்போம்
அலங்கலினால் அடுக்குகின்ற அன்புச் சேய்காள்
அதிகரிக்க நும்பணிகள் என்ற ஏறு
குலங்கல்விப் பெருமையிலே உயர்ந்தோன்; எங்கள்
குணக்குன்றாம் வரதநஞ்சைப் புலமையோனே.

5. பண்டித அ. கந்தசாமிப் பிள்ளை

புலவரேறு அ. வரதநஞ்சைய பிள்ளை அவர்கள் உடன் பிறந்தவர் கந்தசாமிப் பிள்ளை என்பதை அறிவோம். அவரே பண்டித அ. கந்தசாமிப் பிள்ளை ஆவர். அப்பாசாமிப் பிள்ளை பெற்ற மக்கள் இருவரும் குடிக்கு விளக்காக விளங்கினர்.

வரத நஞ்சையர் பிறந்து ஒன்பது ஆண்டுகள் ஆன பின்னர்க் கந்தசாமியார் பிறந்தார். இவர் பிறந்தது 1885ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர்த் திங்கள் ஆகும்.

கந்த சாமியார் பிறந்த மறு ஆண்டிலே தந்தையார் இயற்கை எய்தினர். குடும்பத் தலைமகனர் வரத நஞ்சையர் தந்தையாரின் கடமையைத் தாங்கினர். அப்பொழுது அவர் தம் வயது பத்தேதான்.

தமையனை ஒரு தந்தை என்பர்! ஆசிரியரையும் அவ் வாறே தந்தை என்பர்! ஒரே வேளையில் இரு தந்தையர் பொறுப்பையும் தாங்கி அரவணைத்தார் வரதநஞ்சையர். இளவல் கந்தசாமி "அண்ணன் இருக்க எனக்கு என்ன குறை?" என்பார் போல வளர்ந்தார்.

மூன்றும் வயதிலே கண்டமாலை என்னும் கொடிய நோய் உண்டாயிற்று. இறைவன் திருவருளால் நீங்கிற்று. அறியாப் பருவத்திலேயே அவ்வளவு அல்லல்கள் வாய்த்தன. எதிர்கால வாழ்வுக்கு வலுவூட்டுதற்கு வந்தன போலும்!

இலத்திவாடி சின்னசாமி ரெட்டியார் வரதநஞ்சையரிடம் பாடம் கேட்டார். அப்பொழுது கந்தசாமியாரும் உடனிருந்து பாடம் பயின்றார். அந்தாதி முதலிய சிற்றிலக்கியங்களும், சங்க இலக்கியங்களும் அக் காலத்தில் பாடமாயின.

நாமக்கல்லில் இருந்து தமையனார் தம் ஊர்க்கு வந்து கணக்கர் பணி புரிந்தார். அப்பொழுது **சிவஞான முனிவர்** இயற்றிய நூல்களையும் உரைகளையும் வரன் முறையே பாடங் கேட்டார்.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் **பண்டிதத் தேர்வு** எழுத விரும்பிய அன்பர் பலர் புலவரேறு அவர்களிடம் பாடம் கேட்க வந்தனர். அவர்களுடன் சேர்ந்து கந்தசாமி யாரும் பாடம் கேட்டார். யாப்பிலக்கணம் பயிலும் போதே பாட்டியற்றும் திறம் பெற்றார். அப்பொழுது தமக்கு ஆசிரியராகத் திகழும் தமையனார் மேல்,

"பழுத்த செந்தமிழ்ச் சுவையுணர் சிவபிரான் பதத்தில்
அழுத்து சிந்தையை உய்திஅஞ் செழுத்தின்என் றருளிப்
புழுத்த நாயினும் கடையனும் எனைப்புகுந் தாண்ட
*தழைத்த சீர்***வரத நஞ்சைய அடிகள்***எம் சரணே"*

எனப் பாடினார். தொட்டுக் காட்டிய வித்தை துலங்கும் போது மகிழாதவர் எவர்!

அன்புத் தம்பிக்கு அண்ணனார் ஆசிரிய நிலையில் கற்பித் தார். இனிய தம்பி 'எம் குரு இவரே' எனக் கொண்டு கற்றார். பண்டித நுழைவுத் தேர்வு, பால பண்டிதத் தேர்வு, பண்டிதத் தேர்வு ஆகிய மூன்று **தேர்வுகளிலும முதன்மவராகத் தேர்ந்தார். பொற்பதக்கமும் தங்கத் தோடாவும் பரிசாகப் பெற்றார்.** இப்படி மூன்று தேர்வுகளிலும் ஒருங்கே முதன்மை பெறுதல் அரும்புலமையாளர்க்கே அமைவதாம்! தம்பியார் பெற்ற பேற்றைத் தாம் பெற்றதாகக் களிப் புற்றார் தமையனார்! அவர் தந்த அருட்கொடையின் பயனல்லவா அது!

பண்டிதப் பட்டம் பணியையும் தேடித் தந்தது. 1907ஆம் ஆண்டில் **காட்டுப் புத்தூர்** உயர்நிலைப் பள்ளியில் தமிழாசிரியர் ஆனார் கந்தசாமியார். தமிழ்ச் சங்கத் தேர்வில் தனி முதன்மை பெற்றவர் அல்லரோ இவர்? அதனால் சங்கத் தொடர்பு பெரிதும் இவர்க்கு உண்டா

யிற்று. சங்க ஆண்டு விழாவில் கலந்துகொண்டு டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் தலைமையில் 'மழவர்' என்னும் தலைப்பில் ஓர் ஆராய்ச்சி உரை நிகழ்த்தினார் அது 'செந்தமிழ்' இதழில் கட்டுரையாகவும் வெளிவந்தது.

1915ஆம் ஆண்டில் தமிழவேள் உமாமகேசுவரம் பிள்ளை அவர்கள் அழைப்பின்படி கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்க ஆண்டு விழாவில் கலந்துகொண்டு 'சங்க இலக்கியம்' என்னும் பொருள் பற்றி உரையாற்றினார். அவ் விழாவில் தலைமை ஏற்றிருந்தவர் தி. அ இராமலிங்கம் செட்டியார் ஆவர். அவர் கந்தசாமியாரின் புலமை ஆற்றலை வியந்து கோவைக் கல்லூரிப் பணி செய்ய வருமாறு அழைத்தார். அவ்வண்ணம் கந்தசாமியார் கல்லூரிப் பேராசிரியர் ஆனார்.

கோவைக் கல்லூரி 1919இல் அரசினர் கல்லூரி ஆயிற்று. அங்கே அவர் பணிபுரிந்தார். பின்னர்க் கும்பகோணத்திற்கு மாறுதல் ஆயிற்று. மீண்டும் கோவைக்கு வந்து பணிபுரிந்தார். கல்லூரிப் பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற பின்னர்ப் பேரூரில் தங்கிப் பலருக்குப் பாடம் சொல்லி வந்தார்.

1953ஆம் ஆண்டில் பேரூரில் சாந்தலிங்க அடிகளார் தமிழ்க் கல்லூரி தோன்றியது. அக் கல்லூரிப் பேராசிரியரானார் கந்தசாமியார். அப்பொழுது தருமபுர ஆதீனத் தலைவரின் அழைப்பு வந்தது. அதன்படி தருமபுரம் சென்று தங்கினார். தேவாரத்தில் மூன்றும் திருமுறைக்கு அங்கிருந்து உரை எழுதினார். ஆதீன வெளியீடாக அவ் வுரை வெளிவந்தது. மேலும் அங்கே இருக்க விரும்பாமல், பேரூர்க்கு வந்து பேராசிரியப் பணியை மேற்கொண்டார்.

இவ் வேளையில் தம் அருமைத் தமையனார் இயற்கை எய்தினார். அது கண்டு இவர் ஆறாத் துயரில் ஆழ்ந்தார். "ஐம்பெருந் தந்தையாய் அமைந்து எனக்கு அருளிய அண்ணாவே!" என அரற்றினார். புலவன் புலம்பல் மற்றவர் புலம்பல்போல் அழிவது இல்லை! கந்த

சாமியார் பாடிய கையறுநிலைப் பாடல்கள் பல. அவற்றுள் ஒன்று :

> ''தந்தைபுரி அறம்பாவம் தனில்அறம்
> தனதுருவாய்த் தரநீ வந்தாய்
> மூந்துபுரி பவமனைத்தும் திரண்டடியேன்
> ஒருருவாய் முளைத்திட் டேனால்
> வந்தமுறைப் படியேநீ புகழ்பூணப்
> பழியடுத்தே வயங்கு கின்றேன்
> ஐந்துபெருங் குரவருமாய் அடியேனை
> ஆளவந்த அண்ணா அண்ணா !''

1958ஆம் ஆண்டில் சாந்தலிங்க அடிகளார் தமிழ்க் கல்லூரிப் பணியிலிருந்து இவர் ஓய்வு பெற்றார். பின்னர்ப் புலவர் குழு உறுப்பினராக விளங்கினார். முயற்சியாளர்க்கு ஓய்வு என்பது ஏது? எப்பொழுதும் அவர்கள் பணி செய்து கொண்டிருக்கவே விரும்புவர். ஆதலால் ஓய்வு பெற்ற பின்னரும் கோவைத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் விநாயக புராணம் பாடம் சொல்லிவந்தார். பேரூர்ப் புராணத்திற்கு உரை எழுதும் முயற்சியும் மேற்கொண்டார். தம் வாழ்நாள் அளவும் சாந்தலிங்கர் திருமடத்து ஆதீனப் புலவராக விளங்கினார்.

சிவவழிபாட்டில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர் கந்த சாமியார். பொழுது போவதே தெரியாமல் அதில் ஊன்றி விடுவார். இந் நிலையில் கல்லூரிக்குக் காலங் கடந்து செல்லும் நிலைமைகூட பலமுறை உண்டாகியது. ஒருமுறை அவ்வாறு நிகழ 'இரண்டு ரூபாய்' பிடித்துக்கொண்டு சம்பளம் வழங்கக் கல்லூரி முதல்வர் கட்டளையிட்டார். அப்பொழுது கல்லூரி முதல்வராயிருந்தவர் இராமகிருட்டிணன் என்பவர். அவரை நோக்கி இவர்,

> ''மலைகொடுக்கும் புயமுடையாய்! இராமகிருட்டிண பூபால !
> மகிழ்ந்திந் நாட்டார்
> தலைகொடுத்தும் தமிழ்ப்புலவர் தமைப்புரந்தார் நின்கலா
> சாலை தன்னில்

கலைகொடுக்கும் தொழில்நிற்பேன் சம்பளத்தில் இருரூபாய்
பிடித்துக் கொண்டு
விலைகொடுத்தல் கூலிதரல் எனக்கொடுத்தல் நியாயமதோ
மேதக் கோனே''

எனப் பாடினார். பிடித்த பணத்தைத் திருப்பித் தந்தார் முதல்வர். எழுதிய பாட்டுக்கு உடனே பயன் வாய்த்ததற்கு மகிழ்ந்தார் புலவர்.

கந்தசாமியார்க்கு இடையிடையே வறுமை, சொல்ல முடியாத் துயர் தந்ததுண்டு. அதனை மாற்றுவதற்காகச் செல்வர்களையும், மடத்துத் தலைவர்களையும் காண்பதற்குக் காத்துக் கிடந்ததும், காணமுடியாமலும், கண்டும் பயன் பெறாமலும் திரும்பியதும் உண்டு. அந் நிலையில் ஒருநாள் ஒரு வெண்பா வெளிப்பட்டது.

''எண்ணெய்இருக காது; அரிசி ஏதும்இருக் காது:உறியில்
வெண்ணெய்இருக் காதே;என் வீட்டிலே—உண்ண
இலையும்இருக் காதே;போய் என்செய்வன்? பேரூர்த்
தலைவனே பட்டீச னே!''

இப் பாட்டு இவர்தம் வறுமைக் கொடுமையையும் மனம் பட்ட பாட்டையும் நன்கு வெளிப்படுத்துகிறது அல்லவா!

கந்தசாமியார் உரிய பருவத்தில் இல்லறம் மேற்கொண்டார். இவர்தம் இல்லக்கிழத்தியார் பொன்னம்மாள் என்பார். அவருக்கு இவரே ஆசிரியராக இருந்து தமிழ் பயிற்றுவித்துப் புலவராக்கினார். அறிவாளர் குடும்பம் கலைப் பயிற்சிக் கழகம் என்பதைக் கந்தசாமியார் நிறுவினார்.

இலக்கண நிறைகடலாகவும் பேராசிரியராகவும் பெரும் புலவராகவும் விளங்கிய கந்தசாமியார் 15-11-1969இல் இறைவனடி சேர்ந்தார். கூட்டிலிருந்து பறவை வேறோர் இடத்திற்குக் குடிபோவது போன்றதுதானே வாழ்வு! ஆனால், புகழ் நிலைப்பது ஆயிற்றே! கந்தசாமியார் புகழ் வாழ்வதாக!

———

6. கவியரசு கு. நடேச கவுண்டர்

எந்த மொழி ஆனாலும், அஃது அந்த மொழிபேசும் மக்கள் அனைவருக்கும் பொதுச் சொத்து ஆகும். அம் மொழியின் வாழ்வும் தாழ்வும், அதனைப் பேசும் மக்கள் அனைவர் கையிலேயும் உள்ளன. ஆதலால், அதனை வளர்க்கும் பொறுப்பு அம் மொழிபேசும் அனைவருக்கும் உண்டு என்பது வெளிப்படை. இக் கருத்து, புதுமையானது அன்று. சங்க காலந் தொட்டே கடைப்பிடிக்கப்பட்ட கொள்கையாகும்.

கோவூர்கிழார் முதலிய கிழார்ப் பெயர் பெற்ற புலவர்கள் உழவுத் தொழிலில் ஈடுபட்டவர்கள். சீத்தலைச் சாத்தனார் கூல (தானிய) வாணிகத்திலும், இளவேட்டனார் அறுவை (துணி) வாணிகத்திலும், காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப் பொன் வணிகனார் பொன் வாணிகத்திலும் ஈடுபட்டவர்கள்.

மதுரைக் கணக்காயனார், மதுரை இளம்பாலாசிரியர் சேந்தங்கூத்தனார், மதுரைப் பாலாசிரியர் நப்பாலத்தனார் முதலியவர்கள் ஆசிரியப் பணி புரிந்தவர்கள்.

உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனார், வெண்ணிக் குயத்தியார், தண்கால்பூண் கொல்லனார், மதுரைப் பெருங் கொல்லனார், கணியன் பூங்குன்றனார் ஆகியோர் முறையே மருத்துவம், குயவேலை, பொன்வேலை, கொல்லுவேலை, சோதிடம் (கணியம்) ஆகிய தொழில்களில் ஈடுபட்டவர்கள். இவ்வாறே வேறு பல தொழில்களில் ஈடுபட்டவர்களும் இருந்தனர். இவர்கள் அனைவரும் சங்கப் புலவர்கள்; தமிழ் வளர்த்த சான்றோர்கள்; மொழியை வளர்த்தல் அனைவர்க்கும் கடமை என்பதை உணர்ந்தவர்கள்.

இந் நிலை இந் நாள் வரை தொடர்ந்து வருதல் உண்மையாம். நாவலர் ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் உழவுத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்து பின்னே புலவராக விளங்கியவர். பண்டிதமணி மு. கதிரேசன் செட்டியார் முதலில் வணிகத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்து பின்பு புலமைநலங் கனிந்தவர். கப்பலோட்டிய தமிழர் வ. உ. சிதம்பரனார், நாவலர் ச. சோம சுந்தர பாரதியார், அறிஞர் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை, சொல்லின் செல்வர் இரா. பி. சேதுப்பிள்ளை முதலாய பெரு மக்கள் பலர் வழக்கறிஞர் தொழில் புரிந்து வண்டமிழ்த் தேர்ச்சி பெற்றவர்கள். அறிஞர் பா. வே. மாணிக்க நாயகர் பொறியியல் அறிஞராக இருந்து மொழித் தேர்ச்சி பெற்றவர். புலவரேறு வரதநஞ்சையபிள்ளை ஊர்க்கணக்கராக இருந்து பின்பு, ஒண்டமிழ் தேர்ந்தவர். இவ்வாறு பிற பிற தொழில் களில் ஈடுபட்டிருந்தும் அன்னைத் தமிழுக்கு அருந்தொண் டாற்றிய பெரும்புலவர்கள் பலர். அவர்களுள் ஒருவர் **கவியரசு கு. நடேசகவுண்டர்** ஆவர்.

ஆலைவளங் கொழிக்கும் **கோவைப்** பகுதியைத் தமிழ்ச் சோலையாக்கிய பெருமக்கள் சிலர். அவருள் ஒருவர் நம் கவியரசு அவர்கள்.

நடேசனார் கொங்கு வேளாண்குடியில் பிறந்தவர். அவர் தம் திருத்தந்தையார் **குமாரசாமிக் கவுண்டர்.** திருத் தாயார் **அங்கம்மாள்.** இவர்தம் பிறந்தநாள் 2-4-1901.

செந்தமிழும் சைவமும் சிறக்கத் தோன்றிய செல்வனார் பிறந்தது பங்குனி உத்திர நன்னாள் ஆகலின் '**நடேசன்**' எனப் பெற்றோர் பெயர் சூட்டினர். ஆனால், **செல்லப்பன்** என்னும் செல்வப் பெயரும் இட்டு அழைத்தனர். அவர்கள் குலதெய்வம் செல்லாண்டியம்மன் என்பதாம். குடி சிறக்கத் தோன்றி முழு முதல்வன் அன்பில் ஒன்றிய நடேசனார்க்கு இப் பெயர்கள் இரண்டும் இயற் பொருத்தம் உடையவையாம்.

செல்லப்பனார் பள்ளிக்குச் சென்றார். ஏழாம் வகுப்பு வரை கற்றார். அக்காலையில் அவர்தம் அருமைத் தந்தையார் இயற்கை எய்தினார். "தந்தையோடு கல்வி போம்" என்னும் பொது நெறிப்படி, பள்ளிப் படிப்புக்குப் புள்ளி வைக்கப் பெற்றது.

கணவரை இழந்த அங்கம்மையார் ஆற்றவொண்ணாத் துயருடன் குடும்பத் தலைவர் கடமையையும் தாமே தாங்கினார். அந் நிலையில் அவர்தம் உடன் பிறந்தார் **வெள்ளியங்கிரிக் கவுண்டர்** உரிமை அன்புடன் உதவ முன் வந்தார்.

வெள்ளியங்கிரிக் கவுண்டர் தையற்கடை' ஒன்று வைத்திருந்தார். அவர் தேவார திருப்புகழ்ப் பாடல்களில் ஈடுபாடு உடையவர்; அவற்றுள் பலவற்றை மனப்பாடம் செய்து கொண்டவர். துணி தைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது பொறி ஓடும்; காலும் கையும் ஆடும்; வாயோ தேவார திருப்புகழ்ப் பாடல்களைப் பாடும்! அவர் இயல்புக்கு ஏற்ற நண்பர்கள் அங்கே வந்து கூடுவர்; பாடுவர்; தையல் நிலையம் ஆராய்ச்சி நிலையமாக மாறும்! இத் தையற்கடைப் பணியாள் ஆனார் இளைஞர் நடேசனார்.

"எத்தொழிலைச் செய்தாலும் ஏதவத்தைப் பட்டாலும், முத்தர் மனமிருக்கும் மோனத்தே" என்பர் பெரியோர். அது போல், 'பொத்தான் துளைபோட்டாலும், பொறியேறி மிதித்தாலும்" நடேசனார் நினைவு தேவார திருப்புகழ்ப் பாடல்களிலேயே தோய்ந்து நின்றது.

திருச்செந்தூர்த் திருப்புகழ்ப் பாடல் ஒன்று "மாய வாடை" எனத் தொடங்குகிறது. அப் பாடலில்,

"சீய மாயுரு வங்கொடு வந்தசு
ரேசன் மார்பையி டந்துப சுங்குடர்
சேர வாரிய ணிந்தநெ டும்புயல்-மருகோனே"

என ஓர் அடி வருகின்றது. அவ்வடியின் பொருளைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் கவுண்டரும் அவர் நண்பர்களும்

இறங்கினர். சொற்களை இப்படியும் அப்படியும் பிரித்துக் 'கிளித் தட்டு' விளையாடுவதுபோல விளையாடினர். ஒருவர்க்கு ஒருவர் மாறுபட்ட பொருள்களும் உரைத்தனர். அந்நிலையில் இளைய நடேசனர் எளிமையாக உரை கூறினர். செம்மையாகப் பிரித்துக் காட்டினர். எப்படி?

"சீயமாய் உருவங்கொ(ண்)டு வந்து அசுரேசன்
மார்பை இடந்து பசுங்குடர் சேரவாரி
அணிந்த நெடும்புயல் மருகோனே"

என்று சொற்களைப் பிரித்தார். பின்னர் இதில் அமைந்துள்ள கதையைக் கூறினர். 'பிரகலாதனுக்காகத் திருமால் நரசிங்க வடிவங் கொண்டுவந்து இரணியன் மார்பைப் பிளந்த கதை இதில் கூறப்பட்டுள்ளது. அத்தகைய திருமாலின் மருமகனே என்று முருகன் குறிக்கப் பெறுகிருன்' என்று கூறினர்.

"நரசிங்கமாக வடிவங்கொண்டுவந்து அசுரர் தலைவணுகிய இரணியனது மார்பைப் பிளந்து அவன் பச்சை ரத்தத்தையும் குடலையும் மொத்தமாக அள்ளி மார்பில் பூசிக் கொண்ட நெடிய கருமேகம் போன்ற திருமாலின் மருகனே" என்பது இதன் பொருள் என விளக்கினர். இதனைக் கேட்டவர்கள் "நன்று! நன்று! மிகப் பொருத்தமாக உள்ளது" எனப் பாராட்டினர்.

இளம் பருவத்திலே முதிய அறிவு பெற்றிருந்த நடேசனர் தையல் தொழிலைக் கருத்தோடு செய்திருப்பாரா? அவரைப் பணியாளாக வைத்திருந்த மாமனர்க்கு மகிழ்வாக இருந்திருக்குமா? வேலையில் அக்கறை இல்லாத நடேசனரை நினைத்து வருந்தினர். தொழிலைக் கெடுத்துக்கொள்ள யார்தாம் விரும்புவர்? அதனல் இடித்துக் கூறினர்; பழித்தும் கூறினர்.

அக் கடை வாடிக்கையாளர்களுள் **வையாபுரிப் பிள்ளை** என்பவரும் ஒருவர். அவர் தமிழறிஞர். அவரிடம், "சிறுவன்

தான் செய்தொழிலில் அக்கறை இல்லாமல் இருக்கிறான். தமிழ் படிப்பதில் ஆர்வத்தோடு இருக்கிறான். இவனை வைத்துக்கொண்டு நான் என்ன செய்வேன்?'' என்று வருந்தினார். திருப்புகழ்ப் பாட்டுக்கு உரை சொல்லியதையும் உரைத்தார்.

வையாபுரிப் பிள்ளைக்குச் சிறுவன் நடேசன்மேல் அன்பு உண்டாயிற்று. அவன் அறிவை வியந்தார். முழுப் பாட்டுக்கும் உரைகூறக் கேட்டார். நடேசன் அப் பாடற்கு உரை கூறியதைக் கேட்டுப் பெரிதும் மகிழ்ந்தார். ''இவனை என்னோடு அழைத்துச் சென்று தமிழ் கற்பிக்கிறேன்; அதில் புகழ் பெறுவான்'' என்று கூறி மாமனார் இசைவுடன் அழைத்துச் சென்றார். வையாபுரியாரின் மாணவரானார் நடேசனார்.

நடேசனார் குடும்பத்திற்கு ஏதாவது வருவாய் வேண்டுமே! தந்தை இல்லாத குடும்பம் ஆயிற்றே? ஆதலால் வையாபுரியார் ஒரு வழக்கறிஞரிடம் எழுத்தராகப் பணி செய்யும் வாய்ப்பை, நடேசனார்க்கு ஏற்படுத்தித் தந்தார். ஆங்குப் பணி செய்துகொண்டு வையாபுரியாரிடம் தமிழ் கற்கும் வாய்ப்பு நடேசனார்க்குக் கிடைத்தது; கரும்பு தின்னக் கூலி கொடுத்ததுபோல் அமைந்தது வையாபுரியார் செயல்!

''செய்யத்தக்கது இன்னது என்று அறியாமல் அலையும் என்னை, 'பையா விருப்பத்துடன் தமிழ்படி' என்று கற்பித்த ஐயா, சிவனடியை முடியில் சூடிய அன்புடையீர், வையாபுரி என்னும் பெயருடைய வள்ளலே, உம்மை என்றும் மறவேன்'' என்னும் பொருள் அமைய ஒரு பாட்டுப் பாடினார் நடேசனார். வள்ளலை வாழ்த்துதல் புலவர் கடமைதானே! கல்விச் செல்வம் வழங்கிய வள்ளல் வையாபுரியார் அல்லரோ!

''துய்யாபுரி வதுதேர்கில றுகிச்சுழல் வேனைப்
'பையா'புரி வொடுபைந்தமிழ் பயில்'கென்றினி தய்த்த

ஐயா! புரி சடையானடி முடிசூடிய அன்பா!
***வையாபுரி** வள்ளால்! உனை மறவேன் மறவேனே''*

என்பது அப் பாட்டு.

வையாபுரியாரிடம் தொடங்கிய தமிழ்க் கல்வி வளர்பிறையென வளர்ந்தது. அது அப் பகுதியில் பெரும் புலவராக விளங்கியவர்களையெல்லாம் அணுகிக் கற்க ஏவியது. புலவரேறு அ. **வரத நஞ்சையபிள்ளை**, அவர்தம் உடன் பிறந்தார் இலக்கணக் கடல் **அ. கந்தசாமிப் பிள்ளை** ஆகியோரிடம் பாடம் கேட்டார்; ஐயம் அகற்றிக் கொண்டார்.

கௌமாரமடம் அருட்டிரு **கந்தசாமி அடிகளிடம்** முறையாகப் பயின்று மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத் தேர்வு எழுதி முதன்மையாகத் தேறினர். வேட்டைக்காரன் புதூரில் தவத்திரு **அழுக்குச் சுவாமிகள்** என்பார் ஒருவர் இருந்தார். அவர் நடேசனுர்க்கு இளமை தொட்டே உழுவலன்போடு உதவியவர் ஆவர். திருமுறை ஓதி அதனை ஓதச் செய்தவர் அவ்வழுக்குச் சுவாமிகளே ஆவர். ஆதலால், நடேசனுரின் சைவத் தொண்டுக்கு வித்து இட்டவர் அழுக்குச் சுவாமிகளே என்பது உண்மையாம். இதனுல், நடேசனுர் இயற்றிய 'ஆன்மார்ப்பணத்துதி' என்னும் நூலில் **அழுக்குச் சுவாமிகளை** உள்ளார்ந்த அன்புடன் பாடிப் புகழ்கின்றுர் :

''இழுக்கு நெறியில் புகுதாமல்
என்னைச் சிறுகா லையிலாண்டின்
பொழுக்கு நெறிய தமிழ்ப்புலமை
உறுக என்றே வாழ்த்தியெனை
முழுக்க ஆண்ட பெருங்கருணை
மூர்த்தி வேட்கைக் காரனகர்
***அழுக்குச் சாமி** திருவடிக்கிவ்*
அலங்கல் அணியா யுறுமாதோ !''

என்பது அப் பாட்டு.

இனிச் **சிவக்கவிமணி சி. கே. சுப்பிரமணிய முதலியார்** அவர்களின் தொடர்பும், அத் தொடர்பால் **பழனி சாதுமா** முனிவர் தொடர்பும் நடேசனார்க்கு வாய்த்தன. அம் முனிவரால் சைவசித்தாந்தப் பயிற்சி பெற்றுச் சிறப்புற்றார். **திருப்பேரூர் சாந்தலிங்கர்** திருமடத்துத் தொடர்பும் இவர்தம் ஆழ்ந்த புலமைக்கு ஆக்கமளித்தது.

ஒருமுறை, திருப்பாதிரிப்புலியூர் **ஞானியார் அடிகள்** கோவையில் உரையாற்றினார். அப்பொழுது ஆதிசங்கரர் அருளிய ஒரு பாடலை உருக்கமுடன் பாடி உரை கூறினார். அப் பாட்டும் உரையும் நடேசனாரைக் கவர்ந்தன. அதனால், வடமொழி கற்கும் ஆர்வம் மிகக் கொண்டார். அதனால், பெரும்புலவர் **அனந்த நாராயண சாஸ்திரி** அவர்களிடம் வடமொழி நூல்களைப் பயின்றார். அப் பயிற்சியால் வடமொழி நூல்கள் பல தமிழாக்கம் பெற்றன.

நடேசனார் வாழ்வு தமிழ்வாழ் வாயிற்று. இளமையிற் பெரும்பாலும் தமிழ்க் கல்வியிலே ஈடுபட்ட அவர் 25 ஆண்டுகள் கோவை நகராண்மைக் கழகப் பள்ளியில் தமிழாசிரியராகப் பணிசெய்தார். ஈராண்டுக் காலம் அரசினர் கலைக் கல்லூரியில் தமிழ்ப் பேராசிரியராகக் கடமை புரிந்தார்.

பணியிலிருந்து ஓய்வுபெற்ற பின்னரும் ஓய்ந்தார் அல்லர். பேரூர் தவத்திரு சாந்தலிங்க அடிகளார் தமிழ்க் கல்லூரியில் ஆசிரியராகவும் முதல்வராகவும் சில ஆண்டுகள் பணிசெய்தார். இவரிடம் தனியாகக் கற்றுச் சிறப்புற்று மேனிலையுற்றோரும் மிகப் பலராவர்.

பெரும்புலவர் நடேசனாரின் புலமைத் திறத்தைப் புலமையாளர் பலர் அறிந்து பாராட்டிச் சிறப்பித்தனர். மதுரைத் திருஞானசம்பந்தர் திருமடத்துத் தலைவர் **'செந்தமிழ்க்கவிமணி'** என்னும் பட்டம் சூட்டிச் சிறப்புச் செய்தார். கோவை மெய்கண்டார் கழகத்தார் **'கவியரசு'** என்னும் பட்டம் தந்து பெருமைப்படுத்தினர்.

தொண்டைமண்டல ஆதீனத் தலைவர், '**சித்தாந்தச்செல்வர்**' என்னும் பட்டம் வழங்கி மகிழ்வித்தார். பேரூர் ஆதீனத் தலைவர் '**திருமுறைச் செல்வர்**' என்னும் பட்டம் அளித்து இன்புறுத்தினர். இவ்வாறு முதுபெரும் புலவர் நடேசனர் பலர் பாராட்டுக்கும் உரியவராக விளங்கினர்.

செந்தமிழ்ச் செல்வராகிய நடேசனர் உரிய பருவத்தில் இல்லற வாழ்வு மேற்கொண்டார். இவர்தம் இனிய மனைவியார் **இலக்குமி அம்மையார்** என்பார். கணவர் கருத்தறிந்து கடமை ஆற்றுதலில் மிகத் தேர்ந்தவர். இல்லவள் மாண்பானல் இல்லாதது என்ன? எல்லா வகை நலங்களும் அமைந்து எடுத்துக்காட்டான வாழ்வாக வாழ்ந்தனர். இவர்தம் இனிய வாழ்வின் பயனகப் புதல்வர் இருவரும், புதல்வியர் நால்வரும் ஆக மக்கள் அறுவர் உளராயினர். அவர்கள் கல்வி அறிவு பண்பு ஆகியவற்றால் மேம்பட்டு விளங்குகின்றனர்.

கவியரசர் சைவ நெறியில் அழுத்தமான பற்றுடையவர். நாள் தவருமல் திருமுறை ஓதுதலை வழக்கமாகக் கொண்டவர். இறைவனையும் இறைவனடியாரையும் பாடுதலை அன்றிப் பிறரைப் பாடுதல் இல்லாத உறுதிப்பாட்டில் இறுதிவரை நின்றவர். இவர்தம் நண்பர் ஒருவர் தம் மகளார் புலமைத் தேர்வில் முதிர்ந்தமையை வாழ்த்தி ஒரு பாடல் பாடித் தரவேண்டும் என வேண்டினர். அப்பொழுது, "காந்தியார் தமக்கும் கையறுநிலைப்பாக் கழறிட மறுத்தது என் உள்ளம்; மாந்தரில் பிறரைக் கவிசொலிப் புகழ மனமறுக்கின்றது; என் செய்வேன்" எனக் கூறி யனுப்பினர். இஃது இவர்தம் கடைப்பிடியைக் காட்டும்.

சாந்துணையும் கற்க வேண்டும் என்பதனைக் கடைப்பிடியாகக் கொண்டவர் கவியரசர். ஒருமுறை காசிக்குச் சென்றிருந்த தவத்திரு **இராமசாமி அடிகளார்**, 'சிவமகா புராணம்' என்னும் வடமொழி நூலை வாங்கிக்கொண்டு வந்து தந்தார். அதனைக் கண்டு பேருவகை கொண்டார்

கவியரசு. பிறவிப் பேற்றை யடைந்ததாக மகிழ்ந்தார். வட மொழி கற்ற பயனை முற்றும் அடைந்ததாக உவந்தார். அதனை வழங்கிய இராமசாமி அடிகளை. "இவ்வேடு கொண்டு வந்த கொடைக்குக் கைம்மாறு உண்டோ?' என்று பாராட்டினார். நடேசனாரின் நன்றி பாராட்டும் நெஞ்சம் மூன்று பாடலாக வெளிப்பட்டது.

"பிறவா வரம் வேண்டும்'' என்று வேண்டுபவர் கவியரசு. ஒருகால் இறைவன் திருவுள்ளம் பிறவி அருளுவ தாயின் கடக்க முடியுமோ? அதனால், இறைவனைப் பன்னிப் பன்னி வேண்டினார்: "இறைவனே, எனக்குப் பிறவி அருளு வதாக இருந்தால் தமிழ்நாட்டிலே பிறக்கச் செய்! உன் அடியராக இருப்பார் குடியிலே பிறக்கச் செய்! சித்தாந்த நெறியைக் கடைப்பிடிக்கச் செய்! வீணே வாதிட்டு வெறும் பொழுது போக்காமல் உன் அடித்தொண்டு செய்தற்கே ஆளாக்கு! இவையே என் ஆவல்!''

இறைவன்மீதும், இறைவனடியார்மீதும் எண்ணற்ற பாடல்களைப் பாடினார் கவியரசு. தனித்தனி நூல்களும் செய்தார். வடமொழி நூல்கள் பலவற்றை மொழி பெயர்த்தார். சில நூல்களுக்கு உரை எழுதினார். ஆங்கில நூல்கள் சிலவற்றையும் மொழிபெயர்ப்புச் செய்தார். இவ்வகைகளால் ஏறக்குறைய நாற்பது நூல்களைப் படைத்துள்ளார் கவியரசு.

டாக்டர் தணிகைமணி வ. சு. செங்கல்வராய பிள்ளை அவர்கள் பெயரில் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் நிறுவியுள்ள திருமுறைப் பரிசுச் சொற்பொழிவுத் திட்டத்தின்படி 2-4-1972இல், "அப்பர் வரலாற்று ஆராய்ச்சியும் தேவாரத் திறனாய்வும்'' என்னும் தலைப்பில் கவியரசு அவர்கள் ஆற்றிய உரை அவர்தம் ஆராய்ச்சி வன்மைக்குச் சீரிய எடுத்துக் காட்டாகும்.

இவ்வாறு பாவலராகவும், நாவலராகவும், சிவனடியாராகவும், செந்தமிழ்ப் பேராசிரியராகவும், உரையாசிரிய

ராகவும், முத்தமிழ் வித்தகராகவும், தமிழ், ஆங்கிலம், வடமொழி ஆகிய மும்மொழிப் புலவராகவும் விளங்கிய முதுபெரும் புலவர் கவியரசு கு. நடேச கவுண்டர் அவர்கள் தம் 72ஆம் அகவையில் 1972ஆம் ஆண்டு மேத் திங்கள் 26ஆம் நாள் இறைவன் திருவடி அடைந்தார்கள். அவர்கள் படைத்த அழியாத அறிவுச் செல்வம் என்றும் ஒளிமிக்க நினைவுச் சின்னமாக விளங்கும் என்பது உறுதி.

கவியரசு புகழ்மாலை

''உயருந் திருநீற் றொளிநுதலும்
உருத்தி ராக்க மணிமார்பும்
மயர்வில் கேள்வி மலிசெவியும்
வள்ளல் திருப்பேர் சொலப்பொடிக்கும்
வியர்வும் அன்பு பொழிமழையும்
விளங்கும் **நடேசன்** *என்றதிரு*
பெயரும் நினைக்க நினைக்கஎன்றுட்
பெருகும் உவகைக் கடல்மாதோ.''

—மதுரகவி.

7. புலவர் குழந்தை

பெற்ற தாய், பிறந்த நாடு, பேசும் மொழி ஆகிய மூன்றும் தாய் என்று கூறினார் தமிழ்த் தென்றல் **திரு. வி கலியாணசுந்தரனார்** அக் கூற்றின்படியே வாழ்ந்து காட்டிய புலவர் பெருமக்களுள் **புலவர் குழந்தை** சிறந்த ஒருவர் ஆவர்.

அறிஞர் அண்ணாவை அறியாதார் இலர். அவர், 'புலவர் தோழர்!' அவர் பெயர் சொல்லாமல் '**புலவர்**' என்றால் புலவர் குழந்தை அவர்களையே குறிக்குமாறு புகழ் வாய்ந்தவர் என்றால் இவர்தம் சிறப்புப் புலனாகும்.

ஈரோட்டிற்குத் தெற்கே பதினாறுவது கல்லில் **ஓலவலசு** என்பதொரு சிற்றூர் உளது. அவ் வூரில் பண்ணையார் குடும்பம் ஒன்றுள்ளது. 'ஓலவலசுப் பண்ணையார் குடும்பம்' என்ற அளவிலே அவ் வட்டாரத்தார் நன்கு அறியக்கூடிய செல்வாக்குடையது அக் குடும்பம். அக் குடும்பத்தில் 1 7-1906இல் பிறந்தார் புலவர் குழந்தை. இவர்தம் தந்தையார் முத்துசாமிக் கவுண்டர். தாயார் சின்னம்மையார்.

குழந்தை இளம் பருவத்தில் திண்ணைப் பள்ளிக்குச் சென்று படித்தார். ஆண்டுக்கணக்கில் படித்தாரல்லர். நான்கு ஆண்டுக் காலத்தில் இடை இடையே நிறுத்தி எட்டுத் திங்கள் அளவே படித்தார். எழுத்தறிவைக் கூட ஒழுங்காகக் கற்றிருக்க இயலாதே! ஆனால் இளைய குழந்தை பத்தாம் வயதிலேயே பாடத் தொடங்கிவிட்டார். ஓர் இசைப் பாட்டைக் கேட்டால் போதும். அப் பாட்டின் அமைப்பிலே புதுப்பாட்டு இயற்றி உடனே பாடுவார். பாட்டு இயற்றுவதைப் பொழுதுபோக்கு விளையாட்டாகக் கொண் டவரே பின்னாளில் பெரும் புலவராக **விளங்கிய** குழந்தை ஆவார்.

குழந்தையின் இசைப் பாட்டைக் கேட்டுப் பெரியவர்கள் பாராட்டினர். ஆனால், பாட்டிற்கு இலக்கணம் வேண்டும் அல்லவா! அதனைக் கற்காமல் பிழையில்லாத பாட்டைப் பாட முடியாதே! குழந்தையின் உள்ளம் பாட்டின் இலக்கணம் பயில விரும்பியது.

எழுத்தறிவு பெற்றவரே அரியராகிய அச் சிற்றூரில் இலக்கணம் கற்பிக்க வல்லவர் எவரைக் காண்பது? தாமே கற்பது என உறுதிகொண்டு இலக்கிய இலக்கணங்களைக் கற்றார். கற்கக் கற்க ஆர்வம் பெருகியது! ஆர்வத்தால் முழுமையாக ஈடுபட்டார்! முயற்சி உயர்ச்சியைத் தருதல் உறுதியல்லவா!

அயரா உழைப்பால் அருந்தமிழ் உணர்ந்த குழந்தை, **புலவர் தேர்வு** எழுத ஆர்வங் கொண்டார். அதற்குரிய நூல்களைப் பயின்றார். 1934ஆம் ஆண்டில் **சென்னைப் பல்கலைக் கழகப் புலவர் தேர்**வெழுதித் தேர்ச்சி பெற்றார். அது முதல் குழந்தை, 'புலவர் குழந்தை' ஆனார்.

புலவரானதும் குழந்தை தம் ஊர் நிலைமையை மறந்துவிடவில்லை. அவரையன்றிப் படித்தவர் எவரும் அவ்வூரில் இலர். ஆகவே, முதியோர்க்குத் தாமே எழுத்தறிவு புகட்டும் பணியை மேற்கொண்டார். இளைஞர் சிலர்க்குக் கற்பித்து அவர்களைக் கொண்டு முதியோர்க்குக் கற்பிக்குமாறு செய்தார். இவ்வாறு ஊர் தோறும் நிகழ்ந்திருந்தால் 'கல்லார் இந் நாட்டில் இல்லார்' என்னும் நிலைமை என்றோ ஏற்பட்டிருக்கும் அல்லவா!

புலவர் குழந்தையினிடம் ஒருவர் "உங்கள் ஊர் எது?" என வினவினர். அவர் அதற்கு விடையாக ஒரு வெண்பாக் கூறினார். அதில் தாமன்றித் தம் ஊரில் படித்தவர் எவரும் இல்லாமையும், தாமே கற்றுக் கொண்டதையும் எடுத்துரைத்தார்.

"என்னை அலாதார் எழுதப் படிக்கறியார் ;
தன்னை எழுத்தறியத் தான்செய்தேன்—என்னைசொல்
சால வலசியன்னுர் சங்கத் தமிழ்பாடும்
ஓல வலசெங்கள் ஊர்"

என்பது அவ் வெண்பா.

தந்தை பெரியார் அவர்களால் 1925 ஆம் ஆண்டில் தன்மான இயக்கம் தொடங்கப்பெற்றது. 'தமிழர் நன்னிலை பெறவேண்டும்; தம்மை உணர்ந்து முன்னேற வேண்டும்; முட்டுக்கட்டைகளை உடைத்தெறிய வேண்டும்; தமிழ்நாடு தன்னுரிமை பெறவேண்டும்" என்பன போன்ற கருத்துக்களுடன் தன்மான இயக்கம் உருவெடுத்தது. தமிழ், தமிழர், தமிழ்நாடு என்பவற்றைத் தம் குருதிநாடிகள் போலக் கருதுபவர் குழந்தை. ஆதலால், அதன் தொடக்க காலத்தில் இருந்தே அவ் வியக்கத்தில் பெரும்பங்கு கொண்டார். தந்தை பெரியார், அறிஞர் அண்ணு முதலியவர்களுடனும், பாவேந்தர் பாரதிதாசனு ஆகியவர்களுடனும் உறவு கொண்டார். இன நன்மைக்கும் மொழி நன்மைக்கும் பாடு பட்டார்.

1938ஆம் ஆண்டிலும் 1948ஆம் ஆண்டிலும் நடைபெற்ற இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் பெரும் பங்கு கொண்டார். இசைப் பாடல்களாலும், பேச்சாலும், எழுத்தாலும், துண்டு வெளியீடுகளாலும் இந்தித் திணிப்பைக் கண்டித்தார். இந்தி ஆட்சிமொழியானல் என்ன நிகழும் என்பதை ஆராய்ந்து, "இந்தி ஆட்சியானல்" என்னும் நூலை வெளியிட்டார். அதனை இந்தி நுழைப்பு மாநாடுகளில் துணிவுடன் வழங்கிக் கருத்துக்களைப் பரப்பினுர்.

சீர்திருத்த நோக்கங்கள் உடைய புலவர், வேளாள வகுப்பாரிடையே உள்ள பல பிரிவுகளையும் ஒன்று சேர்க்கப் பாடுபட்டார். 'வேளாளன்' என்னும் பெயரில் திங்கள் இதழ் ஒன்று நடத்தினுர். விதவையர் மணம்,

கலப்பு மணம், சீர்திருத்த மணம், பெண்ணுரிமை ஆகிய வற்றைப் பற்றி வேளாளன் இதழில் எழுதினார். வேளாள இளைஞர்கள் இதனால் புத்துணர்ச்சி பெற்றனர்.

வேளாள சங்கத் தலைவர் திரு. வி. சி. வெள்ளியங்கிரிக் கவுண்டர் தலைமையில் தருமபுரி மாவட்டம் அரூரில் வேளாளர் மாநாடு நடைபெற்றது. இவர் அம் மாநாட்டில் விதவையர் மணம் பற்றி விரிவாக எடுத்துரைத்துத் தீர்மானம் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றினார். வாழ்நாளெல்லாம் அத்தகைய சீர்திருத்தங்களைத் தாமே முன்னின்று நடத்தியும், பல வகை யாலும் பரப்பியும் வந்தார்.

கடவுள் இல்லை என்னும் கொள்கையில் உறுதியாக இருந்தவர் இவர். அதனையும் துணிந்து கூறினார். நெஞ்சில் பட்டதை மறைக்காமல் மழுப்பாமல் சொல்லும் உறுதி இயல் பாகவே இவர்க்கு வாய்த்திருந்தது. 1930ஆம் ஆண்டில் வெள்ளக்கோயில் தீத்தாம் பாளையத்தில் சுவாமி சிவானந்த சரசுவதி என்பவரோடு 'கடவுள் இல்லை' என்று நான்கு நாள்கள் சொற்போரிட்டார்.

1929ஆம் ஆண்டு தொடங்கி 1962ஆம் ஆண்டு வரை 39 ஆண்டுகள் ஆசிரியப்பணி செய்தார். 1941 முதல் 1962 வரை பவானி கழக உயர்நிலைப் பள்ளியில் தமிழாசிரியப் பணி ஆற்றி ஓய்வுபெற்றார். பவானியையே தம் வாழ்விடமாக அமைத்துக்கொண்டார்.

புலவர் தம் இனிய வாழ்க்கைத் துணையாக அமைந்தவர் முத்தம்மையார் இவர்கள் இனிய வாழ்வின் கனிகளாக மகளிர் இருவர் தோன்றினர். அவர்கள் சமத்துவம், சமரசம் என்னும் பெயரினர். புலவர் உள்ளத்து நிரம்பி வழிந்த கொள்கைகள் பெயர் சூட்டலிலேயே வெளிப்படுகின்றது அல்லவா!

இசைப்பாடல் பாட அடியெடுத்து வைத்த குழந்தை, புலமை நலங்கனிந்த நூல்களை இயற்றித் தமிழ்த் தாய்க்கு அணி செய்தார். திருக்குறளுக்கும், தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்திற்கும் புத்துரை கண்டார். அரசியல் அரங்கம், நெருஞ்சிப் பழம், காமஞ்சரி முதலிய நூல்களை இயற்றினர்.

இராவணன் ஏற்றங்களை இயம்புவதற்கு எழுந்த நூல் '**இராவண காவியம்**'. புலவரவர்கள் சீர்திருத்தக் கொள்கையும், புலமைத்திறமும் நன்கு புலப்பட எழுந்த புத்தம் புதிய காவியம் இராவண காவியம் ஆகும். அதிலுள்ள புரட்சிக் கருத்துக்களைக் கண்டு அந் நாள் காங்கிரசு அரசு அந் நூலுக்குத் தடை விதித்தது. பின்னர் ஏற்பட்ட கழக அரசில் அந் நூல் தடைநீங்கி உலா வந்தது. தடைப்படுத்தப் பட்ட இராவண காவியம் புலவர் குழந்தையின் புகழை நாடெங்கும் நன்கு பரப்பிற்று! எதிர்ப்பினுல் விளைந்த நன்மை அது!

காமஞ்சரி என்னும் நாடகநூல்: இவர் செய்யுள் நடையில் இயற்றிய இந்த நாடக நூல் ஆங்கிலப் பெருங் கவிஞரான **மத்தேயு ஆர்னல்டு** (Matthew Aronld) என்பவரால் செய்யப்பட்ட **சோராப்பும ரூஸ்தமும்** (Sohrab and Rustum) என்னும் ஆங்கில நூலைத் தழுவிச் செய்யப்பட்டதாகும். கி. மு. ஆரும் நூற்ருண்டில் நடந்த ஒரு பாரசீகக் கதையை பிர்தோசி என்னும் பாரசீகக் கவிஞர் 'சோராபின் கதை' என்னும் பெயர் வைத்து அம் மொழியில் ஒரு நூலாக எழுதினர். அதனைக் கண்டு பின்னர் ஆங்கிலத்தில் மத்தேயு அர்னல்டு எழுதினர்.

கதையை மாற்ருமல், நாடக உறுப்பினர் பெயர்களையும் இடங்களின் பெயர்களையும் தமிழாக மாற்றி இவ்வாசிரியர் 'காமஞ்சரி' என்னும் நூலை அமைத்துள்ளார். இந்த நாடக நூல் தமிழ் மரபை விளக்கும் தமிழ் நாடகம்போலவே காணப் படுகின்றது. இந்த நாடகநூல் சென்னைப் பல்கலைக்

கழகத்தில் இளங்கலை வகுப்புக்கு ஒரு முறை 1971ஆம் ஆண்டில் பாடமாக வைக்கப்பெற்றது. இந் நூல் பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை அவர்களால் எழுதப்பெற்ற மனோன்மணீயம் என்னும் நாடகத்தைப் போன்று காட்சி யளிக்கின்றது.

எவர் துணையுமின்றியுத் தாமே இடர்ப்பட்டுத் தமிழ் கற்றவர் அல்லரோ புலவர் குழந்தை! ஆதலால், அந் நிலை பிறர்க்கு ஏற்படக்கூடாது என எண்ணி எளிமையாகக் கவிதை இலக்கணங்களை எவரும் கற்றறியுமாறும் கவிதை இயற்றுமாறும் 'யாப்பதிகாரம்', 'தொடையதிகாரம்' என இரண்டு நூல்களை இயற்றினர். பிற்காலத்தில் உண்டான பாவகைகளுக்கு அந் நூல்களில் இலக்கண அமைதி காட்டப் பெற்றுள்ளமை கவிபாடுவார்க்குப் பெரும்பயன் நல்குவதாம்.

கவிதை நூல்களையன்றி உரைநூல்களும், உரைநடை நூல்களும் பல இயற்றினர் குழந்தை. கொங்குநாடு தமிழக வரலாறு, தீரன்சின்னமலை, கொங்கு நாடும் தமிழும், கொங்குக் குலமகளிர், அண்ணல் காந்தி, சங்கத் தமிழ்ச் செல்வம், நீதிக் களஞ்சியம் முதலியவை அத்தகைய நூல் களாம்.

காந்தக் கருவியின் முள் எப்பொழுதும் வடக்கு நோக்கியே நிற்பதுபோலப் புலவர் குழந்தை தம் வாழ்நாளெல்லாம் தமிழ் வளர்ச்சி நோக்கியே இருந்தார். மொழிக் கேடு எங்கு முளைத்தாலும் அதனைக் கண்டிக்கத் தவறுர். மொழி நலங்கருதிய அமைப்புக்களில் பெரும் பங்கு கொண்டார். 'உலகத் தமிழ்க் கழகம்' தோன்றிய நாள் தொட்டு அதில் கடமையாற்றினர். தமிழகப் புலவர் குழுவிலும் இருந்து பணி செய்தார்.

பிழைபட்ட பாடல்களைக் காணும்போது பெருந் துயரடைவார். முறையாக இலக்கணம் பயின்று பாட்டியற்ற வேண்டுமென்று அனைவர்க்கும் கூறுவார். பிழைபட்ட பாடல்களைத் திருத்தித் தந்து அறிவுரை கூறுவார். தவருகப்

பாட்டு எழுதுவதால் எழுதுபவர்க்கு உண்டாகும் இழிவைச் சுட்டிக் காட்டுவார். முயற்சி எதுவும் செய்யாமல் தமிழைக் கெடுத்துக் குறுக்கு வழியில் கவிஞராகப் புகழ் பெறுவதைப் பொறுத்துக்கொள்ள மாட்டார். அத்தகையவர்களை இடித்துரைத்து வழிப்படுத்துவார். மொழிநலங் காப்பார்க்கு இத் தன்மைகள் வேண்டும் அல்லவா!

"நாவண மல்கிய நல்லாசான்" என்று பாவேந்தர் பாரதிதாசனால் பாராட்டப்பெற்றவர் புலவர் குழந்தை. 'கம்பனை வெல்லும் காவியம் பாட வல்லவர்" என அறிஞர் அண்ணாவினால் பாராட்டப் பெற்றவர் புலவர் குழந்தை. அவர்தம் பெருமையையும் தொண்டையும் தமிழ் உள்ளங்கள் மறந்து போகுமா?

பவானிக் குமாரபாளையம் பகுத்தறிவுக் கழகத்தார் பொதுக்கூட்டம் நடத்திப் புலவரைப் பாராட்டினர். அப்பொழுது புதுவை முதல்வர் பரூக்மரைக்காயர் பொன்னாடை போர்த்திச் சிறப்புச் செய்தார். விழுப்புரம் பகுத்தறிவுக் கழகத்தார் பாராட்டுக் கூட்டம் நடத்தித் தந்தை பெரியார் அவர்களைக் கொண்டு பொன்னாடை போர்த்திச் சிறப்புச் செய்தனர். இவ்வாறே பல்வேறு இடங்களிலும் பல்வேறு சிறப்புக்களைப் பெற்றார் புலவர் குழந்தை.

தம் வாழ்வைத் தமிழ்க் காவியம் ஆக்கிக்கொண்ட புலவர் குழந்தை 25-9-1972ஆம் நாள் இயற்கையோடு இரண்டறக் கலந்தார். இனிய தமிழுடன் இரண்டறக் கலந்த அப் புலவர் பெருமகனார் என்றும் வாழ்வார்.

8. சிவநெறிச்செம்மல் கந்தசாமி முதலியார்

திருவள்ளுவரின் புலமை மாண்பினை அறிந்த பெரியோர்கள் அவரைத் 'தெய்வப் புலவர் திருவள்ளுவர்' என்று புகழ்ந்தனர். தமிழ் மொழியின் தனிப்பெருஞ் சிறப்புக்களை அறிந்து அதனைத் 'தெய்வத்தமிழ்' என்று பாராட்டினர். பெரியோர்கள் மொழித்தொண்டையும், தெய்வத்தொண்டையும் தம் இரண்டு கண்கள் எனக் கொண்டு வாழ்ந்தனர். அத்தகையவர்களுள் ஒருவர் அறிஞர் கந்தசாமி முதலியார் ஆவர்.

கொங்கு நாட்டைச் சேர்ந்த பழம் புகழ் வாய்ந்த பேரூர்களுள் கருவூர் என்பதும் ஒன்று. அது திருவிசைப்பாய் பாடிய கருவூர்த்தேவர் முதலிய பெருமக்கள் தோன்றிய பெருமை மிக்க ஊர்; திருஞானசம்பந்தர் முதலிய பெரியோர்களால் பாடப்பெற்ற புகழ்மிக்க ஊர்; 'ஆம்பிரவதி' என்னும் 'ஆன் பொருநை' ஆற்றின் கரையிலே அமைந்த அழகிய கருவூரிலே அறிஞர் கந்தசாமியார் பிறந்தார். இவர் தந்தையார் பெயர் உலகநாத முதலியார். தாயார் பெயர் பார்வதி அம்மையார். பிறந்த ஆண்டு கி. பி. 1838.

கந்தசாமியார் இளைஞராயிருந்தபோதே அவர்தம் தந்தையார் உலகநாதர் இயற்கை எய்தினர். அதனால் பார்வதி அம்மையார் தாம் பிறந்த வீடு சென்று, உடன் பிறந்தார் துணையால் வாழ்ந்தார். இச் செய்திகளைக் கந்தசாமியார் தாம் இயற்றிய 'திருப்பேரூர்க் கிள்ளைவிடுதூது' என்னும் நூலிற் கூறியுள்ளார்.

"வீசு புகழ்சேர் வியன்பதியென் றிவ்வுலகம்
*பேசு **கருவூரில்** பிறந்தேன்யான்—மூசுதிரை*
வெள்ளப் புனல்மே வியசீர்க்கங் காகுலத்தில்
பிள்ளையென வந்து பிறந்தேன்யான்—வள்ளல்போர்

பூண்உலக நாதன் பொருந்தவரும் பார்ப்பதிபால்
பேணும் மகவாய்ப் பிறந்தேன்யான்—பூணற்கு
அரிய புகழ்சேர் அரங்கசா மிக்குப்
பிரிய மருகாகப் பிறந்தேன் யான்;''

என்றும்,

''தந்தை இறந்தொழியத் தாயார் பிறந்தகத்தில்
வந்து வளர்க்க வளர்ந்தேன்யான்;''

என்றும் நயமாகப் பாடியுள்ளார்.

இளமையிலே தந்தையை இழந்தாலும் கந்தசாமியார் கல்வியை இழந்தார் அல்லர். மிக ஈடுபட்டுக் கல்வி கற்றார். பள்ளியில் பயிலும்போதே பைந்தமிழ்மேல் அளவு கடந்த பற்றுக் கொண்டார். ஆதலால் தமிழ்க்கல்வியில் தேர்ச்சிபெற்ற ஆசிரியரை அணுகித் தனிப்பாடம் கேட்க ஆவலுற்றார்.

அக்காலத்தில் திருத்தணிகை சரவணப்பெருமாள் ஐயர் என்னும் பெரும்புலவர் ஒருவர் இருந்தார். அவரிடம் தமிழ்க்கல்வி கற்றுச் சிறப்புற்ற மாணவர்கள் பலர். அவர்களுள் ஒருவர், சந்திரசேகரன் பிள்ளை என்பார். அச் சந்திரசேகரன் பிள்ளையை அடுத்துக் கல்வி கற்றார் கந்தசாமியார்.

சந்திரசேகரன் பிள்ளை இலக்கிய இலக்கணங்களில் மிகத் தேர்ச்சி பெற்ற புலவர். கந்தசாமியார் அவற்றைக் கற்பதில் தணியாத ஆர்வம் உடையவர். ஆதலால், கற்பிப்பவர்க்கும் கற்பவர்க்கும் இடையே தமிழ்க் கல்வி இன்பத் தென்றலாகத் தவழ்ந்தது. கந்தசாமியார் நாளடைவில் கல்வியில் மிகத் தேர்ந்து புலவர் பாராட்டும் புகழுடையவராக விளங்கினார்.

'தேனை விரும்பித் தேனீச் செல்வது இயல்பு அல்லவா ?' அதுபோல், புலமை உடையவரைப் புலமை உடையவரே அறிவர். கந்தசாமியார் வாழ்ந்த காலத்தில்

தமிழ் உலகில் பெரும்புகழோடு உலாவந்த புலவர் பெருமக்கள் பலர் ஆவர். அவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் பெரும்புலவர் திரிசிபுரம் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை, யாழ்ப்பாணம் ஆறுமுக நாவலர், சபாபதி நாவலர் என்பவர்கள். இவர்களின் இனிய நட்புக்கு உரியவராகக் கந்தசாமியார் விளங்கினார். ஆதலால், புலமை சிறந்த கந்தசாமியார் அரிய தமிழ்த் தொண்டு செய்தற்கும் விரும்பினார்.

பள்ளியில் கற்ற கல்விமுறையால் கந்தசாமியார் வழக்கறிஞர் ஆனார். கோவை 'முன்சீப்' நீதிமன்றத்தில் வழக்கறிஞராகப் பணியாற்றினார். அதில் வருவாயும் மிகுதியாகக் கிடைத்தது. ஆயினும், அத் தொழில் புரிவதையே வாழ்வாகவும், அவ் வழியில் பொருள் திரட்டி வாழ்வதையே குறியாகவும் கொண்டார் அல்லர். தீந்தமிழ்த் தொண்டும், தெய்வத் திருத்தொண்டும் செய்வதிலேயே அவர் உள்ளம் ஈடுபட்டது. அழியா வாழ்வுடையது தொழில் இல்லையே! தொண்டுதானே என்றும் நிலைக்கும் பெருமையுடையது!

கற்பித்தல் தொண்டு

கந்தசாமியார் தாம் அரிதில் கற்ற கல்விச்செல்வம் யாருக்கும் பயன்படாமல் தம்மோடு நின்றுவிட விரும்பவில்லை. தமிழ் கற்கும் ஆர்வமுடையார் சிலரை அன்போடு அழைத்து அவர்களுக்கு அருந்தமிழ் அமுது ஊட்டினார். ஓர் அன்னை தன் பிள்ளைகளிடத்துக் காட்டும் அன்பினைப் போல மாணவரிடத்து இவர் பரிவுகாட்டிப் பைந்தமிழ் கற்பித்தார். அரிய செய்திகளையெல்லாம் எளிமையாக விளக்கிக் கற்பவர் உள்ளங்களை மகிழ்ச்சியடையச் செய்தார். ஆதலால் கந்தசாமியார் நடுவூருள் பழுத்த நன்மரம்போல எல்லாருக்கும் பயன்பட்டு விளங்கினார். தாமே கற்பித்ததோடு தகுதி வாய்ந்த தமிழ் அறிஞர்களை அவ்வூருக்கு வருமாறு அழைத்து அவர்களைக் கொண்டு சொற்பொழிவாற்றவும் தக்க ஏற்பாடு செய்தார்.

கந்தசாமியார் தம் இருபத்தெட்டாம் வயதிலே அஃதாவது கி. பி. 1866ஆம் ஆண்டிலே 'சொற்பொழிவு மன்றம்' என ஒரு மன்றம் அமைத்தார். அதற்குச் 'சைவப் பிரசங்க சாலை' என்பது பெயர். நிலையான தொண்டுக்கு நிலைத்த அமைப்பு ஒன்று வேண்டும் அல்லவா! காலை ஊன்றிக் கொள்ளாமல் நிற்பதற்கு முடியுமா? சைவப் பிரசங்கசாலை செய்த தொண்டுகள் மிகச் சிறந்தனவாகும்.

முதற்கண் சைவப் பிரசங்கசாலைக்கு ஒரு கட்டடம் எழுப்பப்பெற்றது. அதில் நாள்தோறும் வழிபாடு செய்வதற்குத் திட்டம் வகுத்து, அது நன்கு நடத்தப்பெற்றது. திங்கட்கிழமைதோறும் சிவபுராணச் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தப்பெற்றன. அவ்வப்போது அடியார் திருநாள்களும், விழாக்களும் நடாத்தப்பெற்றன. அவற்றின் சார்பிலே பெரும் புலவர்கள் அழைக்கப்பெற்றுச் சொன்மழை பொழிந்தனர். இதனுல் கோவை நகரை அன்றிப் பக்கலிலுள்ள ஊர் மக்களும் அறிந்து போற்றும் அருமை நிலையமாகவும், அன்பு நிலையமாகவும் திகழ்ந்தது சைவப் பிரசங்கசாலை.

இசைக்கு வயப்படாதவர் எவரும் இலர். பறவையும், பசுவும், பாம்பும் இசைக்கு வயப்படுதலை அறிவோம். இப்பொழுது செடி கொடிகளும்கூட இசைக்கு இன்புறுவதை ஆராய்ந்து வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். இத்தகைய இசையால் இறைவழிபாடு செய்ய விரும்பினுர் கந்தசாமியார். அதிலும் இளைஞர்கள் உள்ளத்தில் இவ் வுணர்வு ஏற்பட்டால்தான் என்றும் நிலைக்கும் எனத் தெளிந்தார். அதனுல், தேவாரப் பாடசாலை ஒன்று ஏற்படுத்தினுர். தேர்ச்சிமிக்க ஓதுவார்களைக் கொண்டு தேவார வகுப்பு நடத்தினுர்.

கோயில் திருப்பணி

கோவை வட்டத், திருக்கோயில் ஆட்சிக்குழு உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்ருர் கந்தசாமியார்; வாழ்நாள் அளவும் அப் பொறுப்பில் இருந்து அரிய

பணிகள் செய்தார். சைவசமயத்தில் ஆழ்ந்த பற்றுடைய அவர், அப் பணியினால் செயற்கரிய செயல்களைச் செய்தார்.

கோவையை அடுத்துள்ள திருப்பேரூர்த் திருக் கோயிலைச் சார்ந்த 'சுவாமி கோயில்' 'அம்மை கோயில்' ஆகியவற்றை முழுமையும் கருங்கல் திருப்பணியாகச் செய்தார். கோயிலுக்கு வேண்டும் அணிகலங்கள், ஊர்திகள் ஆகியவற்றையும் செய்தார். திருவிழாக்கள் சிறப்பாக நடாத்த ஏற்பாடுகள் செய்தார். காலவேச்சுரத் திருக்கோயில் முழுமையும் இவர் செய்த திருப்பணியால் அமைந்ததே ஆகும்.

பேரூர்த் திருக்கோயிலுக்கு உரிமையாக இருந்த ஒரு சிற்றூரும் நிலங்களும் வேறு மக்களால் இருபதாண்டுகள் வரையில் பறிமுதல் செய்யப்பெற்றிருந்தன. அவ் வூரையும் நிலங்களையும் மீட்டுத் திருக்கோயிலுக்கு உரிமையாக்கினார். பேரூர்க் கிராமத்தைச் 'சர்வமானியம்' ஆக ஆக்கவும் செய்தார்.

நூல்களைப் பதிப்பித்தலும், இயற்றுதலும்

கற்பன கற்றுக் கனிந்த கந்தசாமியார் சைவசமய நூல்கள் சிலவற்றை நுட்பமாக ஆராய்ந்தார். அவற்றைப் பொதுமக்கள் கற்று நன்மையடையுமாறு, பதிப்பிக்கும் பணியை மேற்கொண்டார்.

கோயில்களைப் பற்றிய பழைய வரலாறுகளையும் செவிவழிச் செய்திகளையும் தொகுத்துக் கூறும் நூல் 'தலபுராணம்' எனப்படும். கந்தசாமியார் திருப்பேரூர், அவிநாசி, திருமுருகன்பூண்டி, திருக்கருவூர், திருநணா (பவானி) ஆகிய திருவூர்களுக்குரிய புராணங்களை ஆராய்ந்து அச்சிற் பதிப்பித்தார். தாமேயும் சில நூல்களை இயற்றினார். அவ் வகையில் வெளிவந்தவை: திருப்பேரூர்க் கிள்ளைவிடுதூது, பச்சைநாயகி அம்மையார் ஊசல், திருப்பேரூர் மும்மணிக்கோவை, மரகதவல்லிமாலை முதலிய பதினொரு நூல்கள் ஆகும்.

'கொடுமுடி' த் திருக்கோயில் செய்திகளைத் தொகுத்துத் தலபுராணம் பாடத் தொடங்கிச் சில பகுதிகள் பாடினார். பின்னர் இவரிடம் பயின்ற மாணவர் வேங்கடரமணதாசர் என்பவரால் பாடி அது நிறைவு செய்யப்பெற்றது.

இல்வாழ்வும் இறுதியும்

கந்தசாமியார் தக்க வயதில் திருமணம் செய்து கொண்டார். இவர் திருமனைவியாராக வாய்த்தவர் வடிவம்மை என்னும் பெயருடையவர் ஆவர்.

இவர் தம் கணவர் குறிப்பறிந்து நடக்கும் பண்பு மாண்பு உடையவராக விளங்கினார். ஊர்ப்பணியில் ஈடு பட்டவர்க்கு ஓய்வு ஒழிவு உண்டா? அவரைக் காண வருவார்க்குக் கணக்கும் உண்டா ? இத்தகைய கந்த சாமியாரின் இல்வாழ்க்கைத் துணைவியாராக அமைந்த இவ் வம்மையார் அயராது உழைப்பவராகவும், விருந்து ஓம்புதலில் விருப்புடையவராகவும், அன்புக்கு எடுத்துக் காட்டானவராகவும் விளங்கினார். இவர் தம் திரு வயிற்றிலே பிறந்த மைந்தரே, பின்னாளில் சிவக்கவிமணி எனச் சான்றோர்களால் போற்றப்பெற்ற சி. க. சுப்பிர மணிய முதலியார் ஆவர். 'தந்தையறிவு மகனறிவு' என்பதற்கு ஏற்பவும், 'தாயைப்போலப் பிள்ளை' என்ப தற்கு ஏற்பவும் உயர்பண்புகளே ஒருருக்கொண்டாற் போன்று விளங்கிய சிவக்கவிமணியைப் பெற்றெடுத்த பெற்றோர்களின் பேற்றுக்கு இணையான பேறு உண்டோ ? அவர்கள் மேற்கொண்ட இனிய இல்வாழ்க்கையின் பயனே சைவசமயத்திற்கு அழியாத்தொண்டு செய்யும் அருமை மகனைத் தந்தது எனின் அத்தகைய இல்லறம் அன்றோ நல்லறம் !

நாளெல்லாம் நல்ல தொண்டுகள் செய்து வந்த கந்தசாமியார் தம் ஐம்பத்திரண்டாம் அகவையில் 1890ஆம் ஆண்டில் இறைவன் திருவடி சேர்ந்தார்.

இவரியற்றிய பச்சைநாயகியம்மை ஆசிரிய விருத்தம் என்னும் நூலில் ஒரு செய்யுளை அடியிற் காண்க.

சீர்கொண்ட வதனமும் கார்கொண்ட முகிலெனத்
திரள்கொண்ட பைங்கூந்தலும்
சிலைகொண்ட கருவமும் விலைகொண்ட புருவமும்
செங்கையிற் கொண்டகிளியும்,
ஏர்கொண்ட பண்மொழியும் கூர்கொண்ட வேல்விழியும்
எழில்கொண்ட நுண்பணிகளும்
இடைகொண்ட கலையுமவ் விடைகொண்ட மேகலையும்
ஏழ்கொண்ட புவித வியே,
தார்கொண்ட மணிமுடியும் நார்கொண்ட வடிகளும்
சயங்கொண்ட மால்முதலினோர்
தலைகொண்ட தேகமோர் நிலைகொண்ட பாகமும்
தனங்கொண்ட திருமார்பமும்,
பார்கொண்ட அடியரொடு நேர்கொண்டு நீசேவை
பாலிப்ப தெந்தநாளோ
பச்சிளஞ் சோலைதிகழ் உச்சிதப் பேரைவளர்
பச்சைமர கதவல்லியே.''

9. கோவைப்புலவர் திருச்சிற்றம்பலம் பிள்ளை

அறிஞர் கந்தசாமி முதலியார் வரலாற்றை அறிந்தோம். அவர்தம் ஆசிரியர் பெருந்தகையாக விளங்கியவர் சந்திர சேகரன் பிள்ளை என்பார் என்பதை அறிவோம் அல்லவா ! அப் பெரியாரின் திருமகனாரே இத் திருச்சிற்றம்பலம் பிள்ளை என்பார். இவர்தம் அருமை அன்னையார் பெயர் பார்வதி அம்மையார் என்பது. சந்திரசேகரனார் திருமனைக் கிழத்தி, பார்வதியார் என வாய்த்தது இயற்கைப் பொருத்தம் அல்லவா !

திருச்சிற்றம்பலனார் இளமைப்பருவத்தில் திண்ணைப் பள்ளியில் தொடக்கக் கல்வி கற்றார். அக் காலத்திலேயே, தம் தந்தையாரிடம் கல்வி கற்ற கந்தசாமியாரிடம் தனியே தமிழ்க்கல்வி கற்றார். இஃதொரு சிறப்பு ஆகும். சந்திர சேகரனாரிடம் கல்விகற்ற கந்தசாமியார், சந்திரசேகரனாரின் மகன் திருச்சிற்றம்பலத்துக்கு ஆசிரியரானார். பின்னர்க் கந்தசாமியாரின் மைந்தராகிய சிவக்கவிமணிக்கு, இத் திருச்சிற்றம்பலனாரே ஆசிரியராக விளங்கினார். இவ்வாறு ஆசிரியர் மாணவர் நிலை தொடர்ந்து வருதல் அருமையாகும்.

திருச்சிற்றம்பலம் பிள்ளை அயராத உழைப்பாளர். "உழைப்பின் வாரா உறுதிகள் உளவோ?" ஆதலால், அறிவில் சிறந்து விளங்கினார். ஆராய்ச்சித்திறம் மிகுந்து தோன்றினார். இவர்தம் இலக்கண இலக்கியப் புலமை அறிஞர்களால் பெரிதும் போற்றப்பெற்றது; தங்கு தடையற்ற இவர்தம் சொற்பொழிவு பாராட்டுக்கு உரியதாயிற்று. இவர் தம் அறிவு வன்மையும், நாவன்மையும் தமிழ்ப்புலமை நடாத்த விரும்பி அழைத்தன.

கோயமுத்தூரில் உள்ள இலண்டன் கிறித்தவ சங்க உயர்நிலைப் பள்ளியிலும், உரோமன் கத்தோலிக்க உயர்நிலைப் பள்ளியிலும் நெடுங்காலம் தமிழாசிரியராகப் பணி செய்தார். பள்ளிப் பணியின் வழியே பைந்தமிழ் வளத்தை வாரி வழங்கி மாணவர்களை வயப்படுத்தினார். மொழிப் பாடத்தில் சிறந்தோங்க வழிகாட்டினார். மாணவர்களின் ஒருமித்த அன்புக்கும் உரியவராக விளங்கினார். அதே அளவில் தம் பணியை முடித்துக்கொண்டார் அல்லர். தனியே தமிழைக் கற்க விரும்புபவரை எல்லாம் தணியா விருப்புடன் அழைத்து வைத்துத் தம் இல்லத்தில் பாடம் நடத்தினார். அவ்வகையில் தமிழ்ப்புலமை பெற்றுச் சிறந்தோர் பலராவர்.

கோவை உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் திருச்சிற்றம்பலனார் பணி செய்தாலும், இவர் புகழ் அவ்வூர்ப் பக்கமெல்லாம் பரவிற்று. சென்னையிலுள்ள பேரறிஞர்கள் இடையேயும் பரவியது. கொங்கு நாட்டிலும் தொண்டை நாட்டிலும் திருச்சிற்றம்பலனார் புலமை மதிக்கத்தக்கது ஆயிற்று. பூமணம் போன்றது அல்லவே புலமை மணம்! அஃது எட்டாத் தொலைவிலும் எட்டி இனிது மணக்கும் இயல்பினது அன்றோ!

1898ஆம் ஆண்டில் சென்னை மாநிலக் கல்லூரியில் மாணிக்கவாசகரைப் பற்றி ஓர் அரிய ஆராய்ச்சியுரை நிகழ்த்தினார். அந் நிகழ்ச்சி அறிஞர்களையெல்லாம் கவர்ந்தது. இவருடைய சொல்வன்மையும், ஆராய்ச்சி வன்மையும் கண்டு ஆங்கிருந்தவர்கள் இன்பத்தில் ஆழ்ந்தனர். மாணிக்கவாசகர் காலம் கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டு என்பதை இவர் அறுதியிட்டு முடிவுகட்டியுரைத்தார். அன்றியும் கல்லாடம் என்னும் நூலை இயற்றிய கல்லாடனார் சங்ககாலக் கல்லாடனார் அல்லர். சங்க காலக் கல்லாடனார்க்குப் பிற்பட்டவர் இக் கல்லாடனார் என்பதைத் தெளிவாக விளக்கிக் காட்டினார். இத்தகைய ஆராய்ச்சிகள் அறிஞர் உலகுக்கு வழிகாட்டிகளாக அமைந்து, மேலும் ஆராய்வதற்குத் தூண்டுதலாயின.

சொற்பொழிவில் வல்லவரான திருச்சிற்றம்பலனர் ஒருநாள் அன்னிபெசண்டு அம்மையாரின் சொற்பொழிவு நூல் ஒன்றைக் கற்ருர். அப் பொருளில் ஆர்வங்கொண்டார். இராமாயணச் சுருக்கமாக அமைந்த எட்டுச் சொற்பொழிவுகளைக் கொண்டது அந் நூல். அதனை அழகாக மொழிபெயர்த்து 'இராமச் சந்திரர்' என்னும் பெயர் சூட்டி இவர் வெளிப்படுத்தினர்.

அக் காலத்தில் இங்கிலாந்தில் எட்வர்டு அரசர் திருமுடி சூட்டுவிழா நிகழ்ந்தது. அந் நிகழ்ச்சியின் நினைவாக எட்வர்டு அரசரின் வரலாற்றை எழுதி, 'எட்வர்டு அரசர்' என்னும் பெயருடன் ஒரு நூலை இவர் வெளியிட்டார்.

கதைத் துறையிலும் தொண்டாற்றும் ஆர்வம் கொண்டார் திருச்சிற்றம்பலனர். தமிழ்ப் புலவர்கள் கதைத் துறையில் ஈடுபட்டுச் சிறப்படைய வேண்டும் என்றும், அவர்கள் கதைத் துறையை ஏறிட்டுப்பார்க்காமையால் செவ்விய நடையில் வெளிப்படும் கதைகள் இல்லாமல் ஒழிகின்றன என்றும் உணர்ந்தார். அதனல், தாம் அவ் வகையில் வழிகாட்டல் கடமை எனத் தெளிந்தார்.

வங்காளத்தில் பெரும்புகழோடு விளங்கிய கதையாசிரியர்களுள் ஒருவர் பக்கிம் சந்திர சட்டர்சி என்பவர். அவர் எண்ணற்ற கதைகள் எழுதியவர். கதைத்துறையில் முடிசூடா மன்னரெனத் திகழ்ந்தவர். அவர் கதைகளையெல்லாம் வரன்முறையாகத் திருச்சிற்றம்பலனர் கற்ருர். சில கதைகளில் தம் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்தார். தாம் பெற்ற இன்பத்தைத் தமிழ் உலகமும் பெற வேண்டும் என விரும்பினர். அதனல் 'ஆனந்த மடம்' 'சந்திர சேகரர்' 'பனங்குளம்' என்னும் கதைகளைக் கன்னித் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டார்.

சில குடும்பங்களில் வியக்கத்தக்க சில நிகழ்ச்சிகள் தொடர்ந்து நிகழ்வது உண்டு. ஒரு குடும்பத்தில்

எல்லாரும் இளமையிலே நரைத்த தலையராகத் தோன்று வதையும், பிறிதொரு குடும்பத்தில் அறுபது வயதுக்கு மேற் பட்டவர்களுக்கும்கூட நரை எட்டிப்பாராது இருத்தலையும் காண்கின்றோம். சில குடும்பங்களிலே நடுவயது வருமுன் னரே இறப்பாரையும், சில குடும்பங்களில் நூற்றாண்டை ஒட்டிவராமல் எவரும் இறவாமையையும் காண்கின்றோம். இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் 'குடும்பநிலை' என்று கூறப்படுவ தையும் கேட்கிறோம்.

இவ்வாறு திருச்சிற்றம்பலனார் 'குடும்ப நிலை' வியக்கத்தக்க இரண்டு நிகழ்ச்சிகளுக்கு இடமாக இருக் கின்றது என்பர். அவற்றுள் ஒன்று, எவரும் அவர்தம் இல்லத்திற்கு வெளியிலேயே இயற்கை அடைவது. மற்றொன்று, நாற்பது வயது தாண்டுமுன்னரே இயற்கை அடைவது. 'விதிக்கு' 'விதிவிலக்கும்' இருக்கத்தானே செய்கின்றது! ஆனால் விதிக்கு முரணாகாதவாறே திருச்சிற்றம்பலனார் முடிவும் இருந்தது, விந்தையான செய்தியேயாம்.

திருச்சிற்றம்பலனாரின் மனைவியார், திருப்பழனிக்கு வழிபாடு செய்யச் சென்றார். அங்கேயே இயற்கை எய்தினார். இவருடைய தந்தையார் பாலக்காட்டில் மருத்துவம் செய்து கொள்வதற்காகச் சென்றிருந்தார். சென்று, மருத்துவம் செய்து திரும்பி வரும் வழியிலேயே இறைவனடி சேர்ந்தார். அவ்வாறே இவர்தம் இளவலாரும் மருத்துவமனைக்குச் சென்று மீண்டு வரும்வழியிலேயே மாண்டுபோனார்! இவர்கள் அனைவரும் நாற்பது வயது கடவாத நிலையிலேயே மறைந் தவர்கள் ஆவர்.

திருச்சிற்றம்பலனார் நிலைமைதான் என்ன ஆயிற்று? அயராப் பணிகளுக்கு இடையே நோய்க்கு ஆட் பட்டார் திருச்சிற்றம்பலனார். அவ் வேளையில் பழனிக்குச் சென்று வழிபாடு செய்யவேண்டும் என விரும்பினார். ஆறுத் துயரையும் அறுமுகன் திருவருளே ஆற்றும் எனக்

கொண்டு பழனிக்குச் சென்றார். உள்ளம் உருக,— கண்ணீர் வார-பண்ணிசை பாடிப் பைந்தமிழ் முருகனை வழி பட்டார்! எல்லாத் துயரும் நீங்கிச் சுமை இறக்கி வைக்கப் பெற்றார் போன்ற இன்பம் பெற்றார். ஆங்கிருந்தும் திரும்பி வரும் வழியில் தாராபுரத்தில் ஆம்பிரவதி ஆற்றங் கரையில் இறைவன் திருவடி சேர்ந்தார். அஃது 1904ஆம் ஆண்டில் நிகழ்ந்ததாகும்.

வாழ்ந்த காலம் எத்தனை என்று எண்ணுவதினும், "வாழ்நாள்கள் எல்லாம் நன்முறையில் பயன்படுத்தப்பெற்ற வாழ்நாள்களாக இருந்தனவா?" என்று எண்ணுவதே தகுதியானதாகும். நூறாண்டு வாழ்ந்தாலும் வாழுநாளை வீணாள் ஆக்கி ஒழிவார் இல்லையா! "பெற்றவர் செய்த பாவம் பிள்ளையாய்ப் பிறந்ததாமே" என ஏசப் பேச நெடிது வாழ்வார் இல்லையா? பதினாறே ஆண்டுக் காலம் வாழ்ந்த திருஞானசம்பந்தரும், பதினெட்டே ஆண்டுக் காலம் வாழ்ந்த சுந்தரரும், முப்பத்திரண்டே ஆண்டுகள் வாழ்ந்த மாணிக்க வாசகரும், முப்பத்து எட்டே ஆண்டுகள் வாழ்ந்த விவேகா னந்தரும், முப்பத்தொன்பதே ஆண்டுகள் வாழ்ந்த பாரதி யாரும் உலகு புகழ் பெருமையோடு வாழ்ந்தவர்கள் அல்லரோ! ஒருவர் வாழ்வு அவர் வாழ்ந்த வகையைப் பொறுத் ததே அல்லாமல், வாழ்நாள் அளவைப் பொறுத்தது அன்று என்னும் கருத்தைத் திருச்சிற்றம்பலனார் மறைவு நமக்குக் கற்பிப்பதாகும்!